

DZĪVES MĀCĪBA
JAUNAJAI JERUZALEMEI
PĒC DEKALOGA BAUŠĻIEM

EMANUELS SVEDENBORGS

DOCTRINA VITAE
PRO
NOVA HIEROSOLYMA
EX
PRAECEPTIS DECALOGI
Amstelodami: MDCCLXIII

DZĪVES MĀCĪBA
JAUNAJAI JERUZALEMEI
PĒC DEKALOGA BAUŠĻIEM

Uzrakstījis EMANUELS SVEDENBORGS

No Amsterdamā 1763. g. izdotā
latīņu valodas oriģināla tulkojis R. Gņava

Izdevusi
Latvju Jaunā Baznīca A.S.V. 1972. g.

Šajā izdevumā saglabātas oriģinālā izdevuma rakstības un stila īpatnības.

Šo grāmatu varat lejuplādēt lapā www.garigums.lv
E-pasts: garigums@gmail.com

SATURS

DZĪVES MĀCĪBA JAUNAJAI JERUZALEMEI PĒC DEKALOGA BAUŠĻIEM	1
Saturs	3
No priekšvārda	4
No Autora 'Priekšvārda' pirmajā no "Četrām Mācībām"	5
KA VISA RELIĢIJA IR DZĪVES LIETA, UN KA TĀS DZĪVE IR DARĪT LABO	6
KA LABO, KAS IR LABAIS, NEVIENS NESPĒJ DARĪT PATS NO SEVIS	9
KA, PAR CIK CILVĒKS VAIRĀS NO ĻAUNUMIEM KĀ GRĒKIEM, TIK VIŅŠ DARA LABO NE NO SEVIS, BET NO KUNGA.	10
KA, PAR CIK KURŠ VAIRĀS NO ĻAUNUMIEM KĀ GRĒKIEM, TIK VIŅŠ MĪL PATIESO.	13
KA, PAR CIK KURŠ VAIRĀS NO ĻAUNUMIEM KĀ GRĒKIEM, PAR TIK TAM IR TICĪBA, UN TIK TAS IR GARĪGS.	14
KA DEKALOGS MĀCA, KURI ĻAUNUMI ĪSTI IR GRĒKI.	16
KA IKVIENA VEIDA SLEPKAVĪBAS, LAULĪBAS PĀRKĀPUMI, ZĀDZĪBAS, NEPATIESAS LIECINĀŠANAS, LĪDZ AR IEKĀRI UZ ŠĪM LIETĀM, IR ĻAUNUMI, NO KURIEM KĀ NO GRĒKIEM IR JĀVAIRĀS.	18
KA, PAR CIK KURŠ VAIRĀS NO VISĀDA VEIDA SLEPKAVĪBĀM KĀ GRĒKIEM, TIK VIŅAM IR MĪLESTĪBA PRET TUVĀKU.	19
KA, CIK KURŠ VAIRĀS NO VISĀDA VEIDA LAULĪBAS PĀRKĀPUMIEM KĀ GRĒKIEM, TIK VIŅŠ MĪL TIKLĪBU.	20
KA, PAR CIK KURŠ VAIRĀS NO VISĀDA VEIDA ZAGŠANAS KĀ GRĒKIEM, PAR TIK VIŅŠ MĪL GODĪGUMU.	22
KA, PAR CIK KURŠ VAIRĀS NO VISĀDA VEIDA NEPATIESAS LIECINĀŠANAS KĀ GRĒKIEM, PAR TIK VIŅŠ MĪL PATIESĪBU.	23
KA NEVIENS NEVAR VAIRĪTIES NO ĻAUNUMIEM KĀ GRĒKIEM — TIKTĀL KA IEKŠĒJI NO TIEM NOVĒRSTOS — JA NE CĪNOTIES PRET TIEM.	24
KA CILVĒKAM IR JĀVAIRĀS NO ĻAUNUMIEM KĀ GRĒKIEM, UN JĀCĪNĀS PRET TIEM, IT KĀ PAŠAM NO SEVIS.	25
KA, JA KAS VAIRĀS NO ĻAUNUMIEM AIZ JEBKĀDA CITA IEMESLA NEKĀ TĀ, KA TIE IR GRĒKI, TAS NO TIEM NEVIS VAIRĀS, BET TIKAI DARA, KA TIE NEPARĀDĀS PASAULES PRIEKŠĀ.	26

NO PRIEKŠVĀRDA

ŠAJĀ DARBIŅĀ IR SNIEGTA VIENA NO ČETRĀM GALVENĀJĀM Jaunās Baznīcas Mācībām, kuras ir: “*Jaunās Jeruzalemes Mācība par Kungu*”, “*Jaunās Jeruzalemes Mācība par Svētajiem Rakstiem*”, “*Dzīves Mācība Jaunajai Jeruzalemei*” un “*Jaunās Jeruzalemes Mācība par Ticību*”. Tās visas ir vienlīdz svarīgas; bet tā kā pirmās divas ikvienam, kas lasījis līdz šim latviešu valodā izdotos Em. Svedenborga darbus, principā ir jau puslīdz pazīstamas, kamēr pēdējās divas ne tik labi, tad pašreiz esam izvēlējušies publicēt šo “*Dzīves Mācību*”, kurai, ja būs vēlēts, sekos “*Mācība par Ticību*.”

Pirmoreiz šis Darbiņš latīņu valodā publicēts Amsterdamā 1763. g., un otrreiz tai pašā valodā Ņujorkā 1889. g. Pirmizdevumu par jaunu fotokopētā veidā izdevis ‘Svedenborga Institūts’ Bazelē, Šveicē, 1959. g., pēc kura arī šis izdevums ir tulkots. Šādā kārtā bija iespējams tulkojumā paturēt pēc iespējas visas ne tikai stila, bet arī oriģināla rakstības īpatnības, kura zināmā mērā atšķiras no modernas rakstības. Otrajā latīņu izdevumā tās daļēji ignorētas, pielāgojoties modernajai rakstībai, pašu tekstu tomēr paturot neskārtu. Darbs, cik mums zināms, tulkots arī angļu, vācu, franču, itāļu, dāņu, holandiešu, tamiļu un esperanto valodās, un angļiski izdots arī neredzīgo rakstā.

Taisnajās // iekavās iesprausto vārdu oriģinālā nav, bet lielākas skaidrības labad tie ir tulkotāja pielikti. Tāpat arī visas piezīmes — atskaitot vienu, kurai ir īpaša piezīme — kur tās likās noderīgas, ir no tulkotāja.

Citāti no Vecās un Jaunās Derības tulkoti pēc šī Darba latīņu oriģināla, pēc iespējas tomēr turoties pie parastajiem latviešu tulkojumiem, sevišķi Bībeles vecajā izdevumā.

Publicējot šo Darbiņu, izlūdzamies Kunga svētību, lai tas atrastu ceļu uz lasītāju sirdi un prātu, un sekmētu Viņa Jaunās Baznīcas nostiprināšanos latvju tautā tiklab svešumā, kā arī dzimtenē, kad tās robežas reiz pavērsies brīva vārda gaismai.

R. Grava, tulkotājs
1972. gada vasarā

NO AUTORA 'PRIEKŠVĀRDA' PIRMAJĀ NO "ČETRĀM MĀCĪBĀM"

"Teikts 'Jaunās Jeruzalemes Mācība', un domāta ar to ir Mācība Jaunajai Baznīcai, kas pašlaik ir Kunga nodibināma, jo vecā Baznīca ir nonākusi pie savām beigām, kā to var reizēt no tā, kas teikts Darbiņā par *Pastaro Tiesu* (33.–39.nr.), un kas sekojošos Darbiņos vēl tālāk pasakāms. Ka ar 'Jauno Jeruzalemi', kas Apokalipsē (21.nod.) paredzēta nākam pēc tās tiesas, ir domāta Jauna Baznīca, skaties turpmāk pēdējā pantā."

Tajā 'pēdējā pantā', proti, *Jaunās Jeruzalemes Mācībā par Kungu* (65.nr.) lasāms sekošais:

"Apokalipsē teikts: 'Jauna debess un jauna zeme'; un pēc tam: "Redzi, Es visu daru jaunu"; ar ko domāts nekas cits kā, ka Baznīcā, kas tagad ir Kunga nodibināma, būs Jauna Mācība, kuras iepriekšējā Baznīcā nebija. Iemesls, kāpēc tās nebija, ir tas, ka, ja tā būtu bijusi, tā nebūtu uzņemta; jo Pastarā Tiesa vēl nebija notikusi, un pirms tās elles vara pārspēja debess varu; tāpēc, ja tā Mācība no Kunga mutes būtu agrāk sniegta, tā pie cilvēka nebūtu palikusi; nedz arī tā pašlaik paliek, atskaitot tos, kuri griežas vienīgi pie Kunga, un atzīst Viņu par debess un zemes Dievu. ... Šī pati mācība gan agrāk Vārdā ir sniegta; bet tā kā Kristīgā Baznīca ne ilgi pēc tās nodibināšanas pārvērtās par Babilōni, un pie citiem vēlāk tā pārvērtās par Filistiju, tad Vārdā tā to Mācību nevarēja redzēt; jo Baznīca redz Vārdu ne citādi kā pēc savas reliģijas principa un tā mācības. Jaunās Mācības, kas ir šai Darbiņā /proti, *Mācībā par Kungu*/, vispār ir šīs:

1. Ka Dievs ir viens Personā un Būtībā, un ka Tas ir Kungs /proti, Kungs Jēzus Kristus/.
2. Ka visi Svētie Raksti par Viņu vien runā.
3. Ka Viņš atnāca pasaulē, lai pakļautu elles, un lai paaugstinātu savu Cilvēcisko; un ka abas šās lietas Viņš paveica, ļaujoties tikt kārdinātam; un pilnīgi tās paveica pēdējā no tiem kārdinājumiem, kas bija krusta ciešana; un ka tādā kārtā Viņš tapa par Pestītāju un Glabēju; un ka tādā kārtā Viņam vien pieder nopelns un taisnība.
4. Ka Viņš piepildīja visu, kas ir Bauslībā, nozīmē, ka Viņš piepildīja visu, kas ir Vārdā /par Viņu teikts/.
5. Ka ar krusta ciešanu Viņš cilvēkiem grēkus nenoņēma, bet nesa tos tamlīdzīgi kā Pravietis; tas ir, cieta, lai ar Sevi reprezentētu Baznīcu, kā tā bija nodarījusi varmācību Vārdam.
6. Ka Kunga nopelna ieskaitīšana ir nekas, atskaitot, ja ar ar to saprot grēku piedošanu pēc to nožēlošanas.

Šīs lietas ir aprādītas un iztīrītas *Jaunās Jeruzalemes Mācībā par Kungu*.

DZĪVES MĀCĪBA JAUNAJAI JERUZALEMEI

KA VISA RELIĢIJA IR DZĪVES LIETA, UN KA TĀS DZĪVE IR DARĪT LABO

1. Ikviens cilvēks, kuram ir reliģija, zina un atzīst, ka tas, kurš labi dzīvo, tiek glābts, un ka tas, kurš slikti (ļaudi) dzīvo, tiek pazudināts; jo viņš zina un atzīst, ka tas, kurš labi dzīvo, labi domā no tikai par Dievu, bet arī par tuvāku, bet ne tas, kurš slikti (ļaudi) dzīvo. Cilvēka dzīvība (lat. 'vita'=dzīve, dzīvība) ir viņa mīlestība; un ko cilvēks mīl, to viņš ne tikai labprāt dara, bet arī labprāt domā. Tādējādi, ka dzīve ir darīt labo, teikts tāpēc, ka labā darīšana un labā domāšana izveido vienu lietu, un ja tās pie cilvēka vienu neizveido, tad tās nav viņa dzīves lieta. Bet tas aprādāms, turpmāk.

2. Ka Reliģija ir dzīves lieta, un ka Dzīve ir darīt labo, to ikviens, kas lasa Vārdu, redz, un lasīdams atzīst. Vārdā tā teikts (ir): *"Ja kas vienu no šiem vismazākajiem Baušļiem atmetīs (atraisīs), un cilvēkus tā mācīs, tas taps saukts par vismazāko Debesu Valstībā; bet kas **dara un māca**, tas taps saukts liels debesu Valstībā. Es jums saku: ja jūs taisnība nebūs pārāka par Rakstu mācītāju un Farizeju taisnību, tad jūs debesu Valstībā neieiesit"* (Mt.5,19.20). *"Ikviens Koks, kas **labus augļus (vsk.) nenes (nedara)**, tiek nocirsts un ugunī iemests; tāpēc no **viņu augļiem** jums tos būs pazīt"* (Mt.7,19.20). *"Ne ikviens, kas uz Mani saka: Kungs, Kungs, ieies debesu Valstībā; bet kas **dara** mana Tēva **gribu**, kurš ir Debesīs"* (Mt.7,21). *"Daudzi sacīs Man tanī dienā: Kungs, Kungs, vai mēs tavā Vārdā ('Nomen' nozīmē kādas lietas vai personas vārdu) kurpretī 'Verbum' allaž nozīmē Dievišķo Patieso, kā rakstītajā Dieva Vārdā) neesam praviējojuši, un tavā Vārdā daudz varenus darbus darījuši? Bet Es tad viņiem apliecināšu: Es neesmu jūs pazinis; atkāpieties no Manis, **netaisnības Darītāji**"* (Mt.7,22.23). *"Ikvienu, kas manus vārdus dzird, un **tos dara**, Es pielīdzināšu prātīgam vīram, kas cēlis savu namu uz klints. Bet ikviens, kas manus vārdus dzird un **tos nedara**, tiks pielīdzināts ģekīgā vīram, kas cēlis savu namu uz smiltīm"* (Mt.7,24.26). *"Jēzus sacīja: sējējs izgāja sēt; citas sēklas krita uz cietu ceļu; citas uz akmenāju; citas starp ērkšķiem; un citas uz labu zemi. Kas uz labu zemi sēts, ir tas, kas Vārdu dzird un ņem vērā, un tāpēc **nes un dara augļus**, cits simtkārtīgus, cits sešdesmitkārtīgus, un cits trīsdesmitkārtīgus (vsk.). To sacījis, Jēzus izsautcās, sacīdams: Kam ir ausis dzirdēt; tas lai dzird (lat. 'audire', arī gr. = arī paklausīt)"* (Mt.13.3-9.23). *"Cilvēka Dēls nāks sava Tēva godībā, un tad **atmaksās ikvienam pēc viņa darbiem**"* (Mt.16,27). *"Dieva Valstība Jums taps atņemta, un dota **Ciltij, kas nes (dara) tās augļus**"* (Mt.21,43). *"Kad cilvēka Dēls nāks savā godībā, tad Viņš sēdēs uz godības troņa. Un sacīs avim pa labi: Nāciet, svētītie, un saņemiet kā mantojumu valstību, kas jums sataisīta kopš pasaules dibināšanas; **jo Es biju izsalcis un jūs devāt Man ēst; Es biju izslāpis un jūs Mani padzirdījāt; Es biju svešnieks un jūs Mani uzņēmtāt; Es biju kails un jūs Mani apģērbāt; Es biju slim, un jūs Mani apmeklējāt; Es biju cietumā un jūs pie Manis atnācāt.** Tad taisnie atbildēs: Kad mēs Tevi tā esam redzējuši? Bet Kēniņš atbildēdams sacīs: amen Es jums saku: cik jūs esat darījuši vienam no maniem vismazākajiem brāļiem, tik jūs Man esat darījuši. Un tamlīdzīgi Kēniņš sacīs āžiem pa kreisi; un tā kā tie tādas lietas nav darījuši, tad Viņš sacīs: atkāpieties no Manis, nolādētie, mūžīgā ugunī, kas sataisīta velnam un viņa eņģeļiem"* (Mt. 25,31-46). *"**Nesiet (dariat) pienācīgus atgriešanās (jeb grēku nožēlošanas) augļus!** Jau cirvis kokiem pie saknes pielikts; tad nu ikkatrs koks, **kas nenes (nedara) labus augļus (vsk.)**, tiek nocirsts un ugunī iemests"* (Lk.3,8.9). *"Jēzus sacīja: Ko jūs Mani saucat Kungs, Kungs! un **nedarāt, ko Es saku?** Ikviens, kas pie Manis nāk un dzird manus vārdus (manas runas) un **tos dara**, ir līdzīgs cilvēkam, kas ēku ceļ, un ir licis pamatu uz klints. Bet kas dzird un nedara, ir līdzīgs cilvēkam, kas ēku ceļ uz zemes bez pamata"* (Lk.6,46-49). *"Jēzus sacīja: mana Māte un mani brāļi ir šie, kas Dieva vārdu dzird un **to dara**"* (Lk.8,21). *"Tad jūs iesāksit stāvēt ārā un pie durvīm klauvēt, sacīdami: Kungs, atver mums; bet Viņš atbildēdams tiem sacīs: Es nezīnu, no kurienes jūs esat, **atkāpieties no Manis, visi netaisnības darītāji**"* (Lk.13,25-27). *"Šī ir tiesa, ka Gaisma ir nākusi pasaulē, bet cilvēki vairāk mīlēja tumsību nekā gaismu, jo **viņu darbi bija ļauni**. Ikviens, **kas dara ļaunu (dsk.)**, ienīst gaismu, lai viņa darbi netiktu nopelti. Bet kas dara patiesību, tas nāk pie gaismas, lai būtu redzami **viņa darbi**, jo tie darīti Dievā"* (Jņ.3,19-21). *"Un izies tie, kas **labu (dsk.) darījuši**, dzīvības augšāmcelsanā, bet kas ļaunu darījuši, tiesāšanas augšāmcelsanā"* (Jņ.5,29). *"Mēs zinām, ka Dievs*

grēciniekus neklausa, bet ja kas Dievu pagodina, un **Viņa gribu dara**, to Viņš klausā” (Jņ.9,31). “Ja jūs šīs lietas zināt, **svētīgi jūs esat, ja būsit tās darijuši**” (Jņ.13,17). “Kam mani baušļi ir, un kas **tos dara**, tas ir, kas Mani mīl; un Es viņu mīlēšu, un Pats viņam atklāšos, un pie viņa nākšu, un mājokli pie viņa taisīšu. Kas Mani nemīl, tas **manus vārdus netur (neglabā)**” (Jņ.14,15.21–24). “Jēzus sacīja: Es esmu Vīnkoks, un mans Tēvs ir vīndārza Kopējs. Ikvienu zaru pie Manis, kas **augļus (vsk.) nenes**, to Viņš noņem; bet ikvienu zaru, kas **augļus nes**, to Viņš apgraizīs, lai tas **vairāk augļu nestu**” (Jņ.15,1.2). “Ar to mans Tēvs ir paaugstināts, ka jūs **daudz augļu (vsk.) nesat**, un topat mani mācekļi” (Jņ.15,8). “Jūs esat mani draugi, ja **darīsiet, ko Es jums uzdodu**. Es jūs esmu izredzējis, lai jūs **augļus (vsk.) nestu, un jūsu augļi (vsk.) lai paliktu**” (Jņ.15,14.16). “Kungs sacīja Jānim: Efezas Baznīcas Eņģelim raksti: Es zinu **tavus darbus**. Man ir pret tevi, ka tu savu agrāko **labprātību** esi pametis; nožēlo /grēkus/, un **dari pirmos darbus!** bet ja ne, tad Es nostumšu tavu lukturi no tā vietas” (Apok.2,1.2.4.5). “Smirnas (Smirniešu) Baznīcas Eņģelim raksti: **Es zinu tavus darbus**” (Apok.2,8./9/). “Baznīcas Eņģelim Pergamā raksti: Es zinu tavus darbus, nožēlo /grēkus/” (Apok.2,12./13.16). “Baznīcas Eņģelim Tiatirās raksti: **Es zinu tavus darbus, un /tavu/ labprātību; un tavu pēdējo darbu ir vairāk nekā pirmo**” (Apok.2,18.19.26). “Baznīcas Eņģelim Sardos raksti: **Es zinu tavus darbus**, ka tev ir vārds, ka tu dzīvo, bet tu esi miris. Es neesmu atradis tavus darbus pilnīgus Dieva priekšā priekšā, nožēlo /grēkus/” (Apok.3,1.2.3.). “Eņģelim Filadelfijas Baznīcā raksti: **Es zinu tavus darbus**” (Apok.3,7.8). “Laodiķiešu Baznīcas Eņģelim raksti: **Es zinu tavus darbus, nožēlo /grēkus/**” (Apok.3,14.15.19). “Es dzirdēju balsi no debess sakām: Raksti: Svētīgi ir mirušie, kas Kungā mirst no šī brīža. Gars saka, lai tie atdusas no savām pūlēm, viņu **darbi tos pavada (tiem seko)**” (Apok.14,13). “Grāmata tapa atvērta, kas ir dzīvības /grāmata/, un mirušie tapa tiesāti pēc tā, kas /tai/ Grāmatā rakstīts, **visi pēc viņu darbiem**” (Apok.20;12.13). “Redzi, Es nāku drīz, un mana alga līdz ar Mani, **atmaksāt (dot) ikvienam pēc viņa darba**” (Apok.22,12). Tamlīdzīgi /teikts arī/ Vecajā Derībā: “**Atmaksā viņiem pēc viņu darba, un pēc viņu roku darijuma**” (Jerem.25,14). “Jehovah, kā acis ir atvērtas pār visiem cilvēku ceļiem, **dot ikvienam pēc viņa ceļiem, un pēc viņa darbu augļiem (vsk.)**” (Jerem.32,19). “Es piemeklēšu **pēc viņa ceļiem, un viņa darbus** viņam atmaksāšu” (Hoz.4,9). “Jehovah dara ar mums **pēc mūsu ceļiem, pēc mūsu darbiem**” (Zach.1,6). Un daudzās vietās /teikts/, ka būs darīt noteikumus, pavēles (uzdevumus) un likumus, piemēram: “Manus noteikumus un manas tiesas jums būs ievērot. **Ja cilvēks tos darīs, tad viņš no tam dzīvos**” (3.Moz.18,5). “Visus manus noteikumus un manas tiesas jums būs ievērot, **ka jūs tos darāt**” (3.Moz.19,37; 20,8; 22,31); Svētības /kas apsoltas/, ja baušļus turēs (darīs), un lāsti /kas piedraudēti/, ja neturēs (nedarīs) (3.Moz.26,4–46). Izraēļa dēliem uzdots taisīt sev puškus savu drēbju stūros (spārnos), lai viņi pieminētu visus Jehovas baušļus, lai **tos turētu** (5.Moz.27,25). Un tūkstoš citās vietās. Ka darbi ir tie, kas dara /kādu par/ Baznīcas cilvēku, un ka viņš pēc tiem tiek glābts, to Kungs māca arī līdzībās, no kurām vairākās ietverta /mācība/, ka tie; kas labu (dsk.) dara, tiks pieņemti, un kas ļaunu (dsk.) dara, tiek atmesti; piemēram līdzībā par Vīndārza Kopējiem (Mat.21,33–44). Par Viēses koku, kas nedeva augļus (vsk.) (Jņ.13,6.u.t.). Par Talantiem, un Podiem, ar kuriem būs augļot (t.25,14–31; Lk.19,13–25). Par Samarieti, kurš apsēja laupītāju sasistā ievainojumus (Lk.10,30–37). Par Bagātnieku un Lācaru (Lk.16,19–31). Par desmit Jaunavām (Mt.25,1–12).

3. Ka ikviens, kam ir reliģija, zina un atzīst, ka tas, kurš labi dzīvo, tiek glābts, un kurš slikti (ļauri) dzīvo, tiek pazudināts, tas nākas (ir) no Debess saistības ar cilvēku, kurš no Vārda zina, ka ir Dievs, ka ir Debess un Elle, un ka ir Dzīve pēc nāves; no kam ir tā kopējā jausma. Tāpēc Atanazija ticības Doktrīnā (jeb Apliecībā), zīmējoties uz Trijību — kura doktrīna Kristīgajā Pasaulē ir vispār pieņemta — arī tas, kas tās beigās teikts, ir vispār pieņemts, proti: “**Jēzus Kristus, kas mūsu Glābšanas labad ir cietis, ir pacēlies Debēsī, un sēd pie Vispēcīgā Tēva labās rokas, no kurienes Viņš nāks tiesāt dzīvos un mirušos, un tad tie, kas labu (dsk.) darijuši, ieies mūžīgā dzīvē, un kas ļaunu (dsk.) darijuši — mūžīgā ugunī.**”

4. Ir tomēr Kristīgajās Baznīcās daudzi, kas māca, ka ticība vien glābjot, nevis kāds dzīves labais jeb labi darbi (vsk.). Šie vēl piemetina, ka ar ticību vien taisnotos dzīves ļaunais jeb ļauni darbi (vsk.) nepazudinot, tāpēc ka viņi esot Dievā un žēlastībā. Bet ir dīvaini, ka, jebšu viņi tādas lietas māca, viņi tomēr atzīst — kas nākas no kopējās jausmas no Debess — ka glābti tiek tie, kuri labi dzīvo, un pazudināti, kas slikti (ļauri) dzīvo. Ka viņi to tomēr atzīst; ir skaidrs no Lūgšanas, ko Dievnamos (Tempļos) tiklab Anglijā, kā arī Vācijā, Zviedrijā un Dānijā nolasa priekšā tautai, kura iet pie svētā Mielasta. Ka tānīs Valstīs ir tie, kas māca vienīgo ticību, tas ir zināms. Lūgšana, ko Anglijā nolasa, priekšā tautai, kura iet pie Mielasta sakramenta, ir šī:

5. “*The way and means to be received as worthy partakers of that Holy Table is First, to examine your*

lives and Conversations by the rule of God's commandments, and wherein soever ye shall perceive yourselves to have offended, either by will, word or deed, there to bewail your own sinfulness, and to confess yourselves to Almighty God, with full purpose of amendment of life; and if ye shall perceive your offences to be such, as are not only against God, but also against your neighbors, then ye shall reconcile yourselves unto them, being ready to make reatitution and satisfaction according to the utmost of your powers, for all injuries and wrongs done by you to any other, and being likewise ready to forgive others that have offended you, as ye would have forgiveness of your offences at God's hand, for otherwise the receiving of the Holy Communion doth nothing else but increase your damnation. Therefore if any of you be a blasphemor of God, or hinderer or slanderer of His Word, or adulterer, or be in malice or envy, or in any other grievous crime, repent you of your sins, or else come not to the Holy Table; lest after the taking of that Holy Sacrament the Devil enter into you, as he entered into Judas, and fill you with all iniquities, and bring you to destruction both of body and soul."

6. Latīņu valodā tas ir tā: *"Haec est via et hoc est medium, ut quis fiat dignus particeps Sanctae Caenae: primum est, ut exploret suae vitae facta et commercia secundum normam praeceptorum Dei; et in quibuscunque animadvertit se offendisse voluntate aut loquela aut facto, tunc deploret vitiosam suam naturam, et confessionem faciat coram Omnipotente Deo, cum pleno proposito emendandi vitam; et si animadvertit offensas tales esse, ut non modo sint contra Deum, sed etiam contra proximum, tunc reconciliabit se illi, et promptus erit ad restitutionem et satisfactionem ex omni potentia sua, propter injurias et mala alicui facta; et similiter promptus erit ad remittendum aliis offensas, quemadmodum vult ut offensae suae remittantur a Deo; alioquin receptio Sanctae Communionis non facit nisi quam aggravet damnationem. Quapropter si quis vestrum est blasphemator Dei, obtrectator aut sugillator Verbi Insuper, aut adulter, aut in malitia vel in malevolentia, aut in aliquo alio enormi crimine, poenitentiam a peccatis age; si non, ad Sanctam Caenam ne accedas; alioquin post receptionem ejus diabolus intraturus est in te, sicut intravit in Judam, et Impleturus te omni iniquitates et destructurus et corpus et animam."*

/Latviski tas ir tā: "Šis ir ceļš un šis ir līdzeklis, lai kāds taptu cienīgs Svētā Mielasta dalībnieks. Galvenā lieta ir pārbaudīt (izpētīt) savas dzīves darījumus un izdarības pēc Dieva baušļu normas; un kur tik vien kāds pamana sevi apgrēkojušos gribā vai runā, vai darījumā, nožēlot savu samaitāto (netikumīgo) dabu, un apliecināt /savu apgrēcību/ Visspēcīgā Dieva priekšā, ar pilnu apņemšanos savu dzīvi labot. Un pamanot savas apgrēcības esam ne tikai pret Dievu, bet arī pret tuvāku, izlīgt ar viņu un būt gatavam atlīdzināt un gandarīt ar visu iespējamo par kādam nodarītām netaisnībām un ļaunumiem; un tāpat būt gatavam piedot citiem viņu apgrēcības, kā grib, lai Dievs piedotu paša apgrēcības. Citādi Svētās Komūnijas baudīšana nepanāk neko citu kā tikai smagāku pazudinājumu. Tāpēc, ja kāds no jums ir Dieva zaimotājs, Viņa Vārda pēlētājs vai pulgotājs, vai laulības pārkāpējs, vai ir ļaundabība jeb ļaunprātības, vai kādā citā ārkārtīgā noziegumā, tad nožēlo savus grēkus! Ja ne, tad pie Svētā Mielasta nenāc! Citādi pēc tā baudīšanas velns tevī ieies tāpat kā Jūdā, un piepildīs tevi ar netaisnību, un izpostīs ir tavu ķermeni, ir dvēseli."

7. /Man/ ļāva (deva) izvaicāt dažus Anglijas Presbiterus, kuri bija apliecinājuši un sludinājuši vienīgo ticību (tas notika Garīgajā Pasaulē), vai, kad viņi Dievnamos (Tempļos) lasīja priekšā to Lūgšanu, kurā ticība nav minēta, vai viņi tad ticēja, ka tā ir; proti, ka, ļaunu darot un grēkus nenožēlojot, velns viņos ieiešot tāpat kā Jūdā, un izpostīsot viņiem ir ķermeni, ir dvēseli. Viņi sacīja, ka tanī stāvoklī, kurā viņi bija, to Lūgšanu priekšā lasīdami, viņi neko citu nav zinājuši un domājuši, kā to esam pašu /īsteno/ reliģiju; bet, ka savas svētrunas jeb sprediķus sacerēdami un noslīpēdami, viņi nav tāpat domājuši, tāpēc ka tad domājuši par ticību, ka tā ir vienīgais glābšanas līdzeklis; un par dzīves labo — ka tas esot tikumiska piedeva sabiedriskā labā dēļ. Bet viņiem tomēr pierādīja, ka arī tad viņiem bijusi kopējā jausma, ka tas, kurš labi dzīvo, tiek glābts, un kurš slikti (ļaudi) dzīvo, tiek pazudināts, un ka šī jausma viņos ir tad, kad viņi nav savā pašdabā.

8. Ka visa Reliģija ir dzīves lieta, tas tāpēc, ka ikviens pēc nāves ir pats sava dzīvība; jo tā pati, kas viņam bijusi pasaulē, paliek un nemainās, ļaunu dzīvi par labu nevar pārvērst, nedz labu dzīvi par ļaunu, tāpēc ka tās ir viena otrai pretējas, un pārvērst par pretēju nozīmē (ir) izbeigt (izdzēst). Tāpēc ka tās ir viena otrai pretējas, tad labu dzīvi sauc par dzīvību, un ļaunu dzīvi sauc par nāvi. No tam nākas, ka Reliģija ir dzīves lieta, un ka dzīve ir darīt labo. Ka cilvēks pēc nāves ir tāds, kāda bijusi viņa dzīve pasaulē, skaties Darbā par *Debesi un Elli*, 470.–484.nr.

KA LABO, KAS IR LABAIS, NEVIENS NESPĒJ DARĪT PATS NO SEVIS

9. Ka līdz šim gandrīz neviens nezina, vai labais, ko viņš dara ir no sevis paša vai no Dieva, tas tāpēc, ka Baznīca ir šķīrusi ticību no labprātības, un labais ir labprātības piederums. Cilvēks dod nabagiem, palīdz trūcīgiem, ziedo Dievnamiem (Tempļiem) un Patversmēm, kalpo Baznīcai, Tēvijai un citiem Pilsoņiem, čakli apmeklē Dievnamu, bijīgi tad klausās un lūdz, lasa Vārdu un svētas Grāmatas, un domā par glābšanu, un nezina, vai dara to no sevis, vai no Dieva. To pašu viņš var darīt no Dieva, un var darīt no sevis, ja viņš dara to no Dieva, tad tas ir labais (dsk.), ja no sevis, tad tas nav labais (dsk.). Ir pat līdzīgs labais (dsk.) no sevis, kas ir, scīm redzot, ļauns, kāds ir liekuļots labais (dsk.), kas /cilvēkus/ maldina un krāpj.

10. Labo (dsk.), no Dieva un no sevis paša, var pielīdzināt zeltam. Zelts, kas iekšēji ir zelts, un ko sauc par tīru zeltu, šis ir labs zelts. Zelts sajaukts ar sudrabu arī ir zelts, bet ir labs, skatoties pēc piejaukuma; bet mazāk labs ir Zelts, kas sajaukts ar varu. Turpretī mākslīgi pagatavots Zeltsj, un pēc krāsas zeltam līdzīgs, nav labs, jo tajā nav zelta substances. Ir arī Apzeltījums, piemēram, apzeltīts sudrabs, varš, dzelzs, alva, svins, tāpat apzeltīts koks un apzeltīts akmens, kas no virspuses arī var izlikties kā zelts; bet tā kā tas zelts nav, tad ir vērtējams vai nu kā mākslas darbs, vai pēc apzeltījuma vērtības, vai pēc tā zelta vērtības, ko var nokasīt. Šīs lietas labuma ziņā atšķiras no paša zelta, kā drēbes no cilvēka. Var pārvilkt ar zeltu arī satrunējušu koku un sārņus, pat mēslus (sūdus), šis zelts ir tas, kuram pielīdzināms Farizejiskais labais.

11. Cilvēks no zināšanas pazīst, vai zelts ir labs savā substancē, vai ir sajaukts un viltots, un vai ir pārvilkts /pa virsu/; bet nepazīst no zināšanas, vai labais, ko viņš dara, ir labais sevī. Tikai to viņš zina, ka labais no Dieva ir labais (dsk.), un ka labais no cilvēka nav labais. Tā kā glābšanas labad ir svarīgi zināt, vai labais, ko viņš dara, ir no Dieva, jeb vai nav no Dieva, tad tas ir jāatklāj; bet pirms atklāšanas jāpasaka kaut kas par /pašu/ labo (dsk.).

12. Ir pilsonisks Labais, tikumisks Labais, un garīgs Labais. Pilsonisks Labais ir tas, ko cilvēks dara pilsoniska Likuma pēc; ar šo labo, un skatoties pēc tā, cilvēks ir pilsonis dabīgajā Pasaulē. Tikumisks Labais ir tas, ko cilvēks dara pēc racionāla Likuma; ar šo labo, un skatoties pēc tā, viņš ir cilvēks. Garīgs Labais ir tas, ko cilvēks dara pēc garīga Likuma; ar šo labo, un skatoties pēc tā — cilvēks ir pilsonis Garīgajā Pasaulē. Šie Labā /veidi/ seko šādā kārtībā: garīgais Labais ir visaugstākais, tikumiskais labais ir vidējais, un pilsoniskais Labais ir pēdējais.

13. Cilvēks, kam ir garīgs Labais, ir tikumisks cilvēks un arī pilsonisks cilvēks; bet cilvēks, kam garīga Labā nav, izliekas it kā būtu tikumisks un pilsonisks cilvēks, bet nav tomēr. Ka cilvēks, kam ir garīgs Labais, ir tikumisks un pilsonisks cilvēks, tas tāpēc, ka garīgajā Labajā ir labā būtība, un no tā /ir/ tikumiskais un pilsoniskais labais. Labā būtība nevar būt no citurienes kā no Tā, Kas ir Pats Labais. Virzi (izplati) savu domāšanu uz visām pusēm, raugies un izmeklē, no kam Labais ir labs, un tu redzēsi, ka tas ir /tāds/ no savas Esmes, un ka tas ir Labais, kas ir no Paša Labā, tāpat no Dieva; konsekventi, ka Labais ne no Dieva, bet no cilvēka, nav labais.

14. No tās kas teikts *Mācībā par Svētajiem Rakstiem* (27.28.38.nr.) var redzēt, ka Visaugstākais, Vidējais un Pēdējais kopā izveido vienu veselu, kā Mērķis, Cēlonis un Sekas; un ka tāpēc, ka tie izveido vienu veselu, pašu mērķi sauc par pirmo mērķi, cēloni — par vidējo mērķi, un sekas — par pēdējo mērķi. No tam būs skaidrs, ka pie cilvēka, kuram ir garīgs Labais, tikumiskais pie viņa ir vidējais Garīgais, un ka pilsoniskais ir pēdējais Garīgais. No tam nu nākas, ka teikts, ka cilvēks, kuram ir Garīgs Labais, ir tikumisks cilvēks un pilsonisks cilvēks; un ka cilvēks, kuram garīga Labā nav, nav ne tikumisks, ne pilsonisks cilvēks, bet vienīgi izliekas, it kā būtu tāds. Viņš izliekas tāds pats sev un arī citiem.

15. Ka cilvēks, kas nav Garīgs, var tomēr prātīgi (racionāli) domāt un no tam runāt tāpat kā Garīgs cilvēks, tas tāpēc, ka cilvēka Saprāts var tikt pacelts debess gaismā, kura ir patiesība, un no tās redzēt; bet cilvēka Griba nevar tamlīdzīgi tikt pacelta debess siltumā, kas ir mīlestība, un no tā /kaut ko/ darīt. No tam nākas, ka Patiesība un Mīlestība pie cilvēka neizveido (neiztaisa) vienu, ja viņš nav Garīgs. No tam arī nākas, ka cilvēks var runāt, kas arī iztaisa starpību starp cilvēku un kustoni. No tam, ka Saprāts var tikt pacelts Debesī, kamēr Griba vēl ne, nākas (ir), ka cilvēks var tikt reformēts un tapt garīgs; bet tikai tad viņš tiek reformēts un top garīgs, kad arī griba tiek pacelta. No šīs Saprāta dotības, kas ir pārāka par Gribas dotību, nākas, ka cilvēks, lai kāds būdams, arī ļauns, var prātīgi (racionāli) domāt un no tam

runāt, tāpat kā garīgais; bet ka viņš tomēr prātīgs (racionāls) nav, tas tāpēc, ka ne Saprāts vada Gribu, bet Griba Saprātu. Saprāts tikai māca un rāda ceļu — kā teikts *Mācībā par Svētajiem Rakstiem* (115.nr.), un iekāms Griba nav kopā ar Saprātu Debesī, cilvēks nav garīgs, un tāpēc nav arī prātīgs (racionāls); jo, būdams pamests savai Gribai jeb savai Milestībai, viņš tad sava saprāta racionālās /domas/ par Dievu, par Debesi, un par mūžīgo Dzīvību izmet, un to vietā pieņem tādas /domas/, kas saskan ar viņa Gribas milestību, un tās /tad/ sauc par racionālām. Bet šīs lietas būs redzamas Iztirzājumos par Eņģelisko Gudrību.

16. Turpmāk tos, kuri dara labu no sevis, sauksim par Dabīgiem cilvēkiem, tāpēc ka Tikumiskais un Pilsoniskais pie viņiem pēc būtības ir Dabīgs. Bet tos, kuri dara labo no Kunga, sauksim par Garīgiem cilvēkiem, tāpēc ka Tikumiskais un Pilsoniskais pie viņiem pēc būtības ir Garīgs.

17. Ka neviens nevar darīt kaut ko labu, kas ir labais, no sevis, to Kungs māca Jāņa /Evaņģelijā/: “*Cilvēks neko nevar ņemt, ja viņam nav dots no debess*” (3,27). Un tai pašā /Evaņģelijā/: “*Kas paliek Manī, un Es viņā, tas nes daudz augļu (vsk.), tāpēc ka bez Manis jūs nekā nespējat darīt*” (15,5). ‘Kas paliek Manī, un Es viņā, tas nes daudz augļu’, tas tāpēc, ka viss labais ir no Kunga; ‘auglis’ ir labais; ‘bez Manis jūs nekā nespējat darīt’, tas tāpēc, ka neviens nespēj to darīt no sevis. Tie, kas tic Kungam, un dara labo no Viņa, nosaukti par ‘*gaismas Dēliem*’ (Jņ.12,36; Lk.16,8); par ‘*kāzu Dēliem*’ (Mr.2,19); par ‘*augšāmcelšanās Dēliem*’ (Lk.20,36); par ‘*Dieva Dēliem*’ (Lk.20,36; Jņ.1,12); par ‘*no Dieva dzimušiem*’ (Jņ.1,13); /un teikts/ ka ‘*tie Dievu redzēs*’ (Mt.5,8); *Ka Kungs mājvietu pie viņiem darīs* (Jņ.14,23); *Ka viņiem ir Dieva ticība* (Mr.11,22); *Ka viņu darbi ir no Dieva darīti* (Jņ.3,21). Šīs lietas visas kopā ir /pa-teiktas/ šajos vārdos: “*Cik daudzi Jēzu uzņēma, tiem Viņš deva varu būt par Dieva dēliem, tiem, kas tic Viņa Vārdam (Nomen); kas nav dzimuši no asinīm, ne no miesas gribas, ne no vīra gribas, bet no Dieva*” (Jņ.1,12,13). ‘Ticēt Dieva Dēla Vārdam’ ir ticēt Vārdam (Verbum), un saskaņā ar to dzīvot; ‘miesas griba’ ir cilvēka gribas pašdaba, kas sevi ir ļaunais; un ‘vīra griba’ ir viņa saprāta pašdaba, kas sevi ir nepatiesais no ļaunā; ‘no tām dzimuši’ ir tie, kas no pašdabas grib un dara, kā arī domā un runā; ‘no Dieva dzimuši’ ir tie, kas dara to no Kunga. Īsi sakot, ka nav labais tas, kas ir no cilvēka, bet ka ir labais tas, kas ir no Kunga.

KA, PAR CIK CILVĒKS VAIRĀS NO ĻAUNUMIEM KĀ GRĒKIEM, TIK VIŅŠ DARA LABO NE NO SEVIS, BET NO KUNGA.

18. Kurš nezina un nevar zināt, ka ļaunumi kavē, ka Kungs nevar pie cilvēka ieiet, jo ļaunais ir Elle, un Kungs ir Debess, un Elle un Debess ir pretstati? Cik tad nu cilvēks ir vienā, tik viņš nevar būt otrā, jo viens darbojas pret otru un to izposta.

19. Cilvēks, kamēr ir Pasaulē, ir vidū starp Elli un Debesi; apakšā ir Elle, un augšā ir Debess; un tad viņš tiek turēts Brīvā /izvēlē/ (in Libero) pievērsties vai nu Ellei, vai Debesij. Ja viņš pievērsās Ellei, tad novēršas no Debesi, bet ja pievērsās Debesij, tad novēršas no Elles. Jeb, kas ir tas pats, cilvēks, kamēr ir pasaulē, stāv vidū starp Kungu un velnu, un tiek turēts Brīvā izvēlē pievērsties vienam vai otram; ja viņš pievērsās velnam, tad novēršas no Kunga; bet ja pievērsās Kungam, tad novēršas no velna. Jeb, kas ir tas pats, cilvēks, kamēr ir pasaulē, ir vidū starp ļauno un labo, un tiek turēts Brīvā izvēlē pievērsties vienam vai otram; ja viņš pievērsās ļaunajam, tad novēršas no labā; bet ja pievērsās labajam, tad novēršas no ļaunā.

20. Teikts, ka cilvēks ‘tiek turēts’ Brīvā izvēlē vērsties šurp vai turp; šī Brīvā /izvēlē/ ir ikkuram cilvēkam ne pašam no sevis, bet no Kunga — tāpēc teikts, ka viņš ‘tiek tajā turēts’. Par Līdzsvaru starp Debesi un Elli un ka cilvēks tajā līdzsvarā ir, un tādējādi ir Brīvā /izvēlē/, skaties Darbā par *Debesi un Elli* (589.–596.nr. un 597.–603.nr.). Ka ikkurš cilvēks tiek turēts Brīvā izvēlē, un ka tā nevienam netiek ņemta, būs redzams savā vietā.

21. No tas ir acīm redzot skaidrs, ka, par cik cilvēks vairās (bēg) no ļaunumiem, tik viņš ir pie Kunga un Kungā; un par cik viņš ir Kungā, tik viņš dara labo (dsk.) ne no sevis, bet no Kunga. No tam izriet šis vispārīgais Likums: **Ka, par cik kurš vairās no ļaunumiem, tik viņš dara labo (dsk.).**

22. Bet ir divas Prasības: Viena, ka cilvēkam ir jāvairās (jābēg) no ļaunumiem tāpēc, ka tie ir grēki, tas ir, ka tie ir Ellišķi un Velnišķi, tātad pret Kungu un pret Dievišķiem Likumiem. Otra, ka cilvēkam

it kā pašam no sevis ir jāvairās (jābēg) no ļaunumiem kā grēkiem, bet ir jāzina un jātic, ka dara to no Kunga. Bet par šo un to Prasību runāsim turpmākajos Pantos.

23. No teiktā izriet (ir) šie Trīs Secinājumi: I. Ka, ja cilvēks labo (dsk.) grib un dara, pirms viņš vairās (bēg) no ļaunumiem kā grēkiem, tad viņa labais nav labais (dsk.). II. Ka, ja cilvēks dievbijīgas lietas domā un runā, un nevairās (nebēg) no ļaunumiem kā grēkiem, tad viņa dievbijīgās lietas nav dievbijības. III. Ka, ja cilvēks daudz zina un ir gudrs, un nevairās (nebēg) no ļaunumiem kā grēkiem, tad viņš tomēr nav gudrs.

24. I. **Ka, ja cilvēks labo (dsk.) grib un dara, pirms viņš vairās (bēg) no ļaunumiem kā grēkiem, tad viņa labais nav labais (dsk.)** — tas tāpēc, ka agrāk viņš nav Kungā — kā iepriekš teikts. Piemēram, ja viņš dod nabagiem, palīdz trūcīgiem, ziedo Dievnamiem un Slimnīcām, darbojas par labu Baznīcai, Tēvijai un citiem pilsoņiem, māca Evaņģēliju un atgriež /cilvēkus/, rīkojas taisnīgi tiesas lietās, godprātīgi veikaliskās darīšanās un pareizi savos darbos; un tomēr ļaunumus kā grēkus, kā krāpšanu, laulības pārkāpšanu, naidu, zaimošanu, un citus tamlīdzīgus, uzskata par nesvarīgiem; tad viņš citādu labo (dsk.) darīt nevar kā vien tādu, kas iekšēji ir ļaunais, jo viņš to dara no sevis, nevis no Kunga; tādējādi tajos darījumos ir viņš pats, nevis Kungs; un viss labais (dsk.), kurā ir cilvēks pats, ir aptraipīts ar viņa ļaunumiem, un raugās uz viņu pašu un pasauli. Bet tie paši iepriekš minētie darījumi ir iekšēji labi; ja cilvēks vairās (bēg) no ļaunumiem kā grēkiem, kādi ir krāpšana, laulības pārkāpšanai, naidis, zaimošana, un citi tamlīdzīgi; jo tad viņš dara tos labos darbus no Kunga, un tos tad sauc par 'darītiem Dievā' (Jņ.3,1-21).

25. II. **Ka, ja cilvēks dievbijīgas lietas domā un runā, un nevairās (nebēg) no ļaunumiem kā grēkiem, tad viņa dievbijīgās lietas nav dievbijības** — tas tāpēc, ka viņš nav Kungā. Piemēram, ja viņš apmeklē Dievnamu, svinīgi klausās sludināšanu, lasa Vārdu un dievbijīga satura grāmatas, iet pie mīlasta sakramenta, ikdienas skaita lūgšanas; pat ja viņš daudz domā par Dievu, un par glābšanu, un tomēr ļaunumus, kas ir grēki, kā krāpšanu, laulības pārkāpšanu, naidu, zaimošanu un citus tamlīdzīgus, uzskata par nesvarīgiem, tad viņš citādas dievbijīgas lietas domāt un runāt nevar kā tikai tādas, kurās iekšēji nav dievbijības, jo tajās ir pats cilvēks ar saviem ļaunumiem. Šos viņš gan tad neapzinās, bet tomēr tie tur ir, un viņa priekšā ir aplēpti; jo viņš tad ir kā avots, kura ūdens ir netīrs no āderes. Viņa dievbijīgās izdarības ir svinīgas vai nu tikai aiz paraduma, vai ir tādas nopelna labad, vai ir liekulīgas; tās gan paceļas uz debesi, bet griežas pa ceļam atpakaļ un nokrīt tikpat kā dūmi gaisā.

26. Man bija ļauts (dots) redzēt un dzirdēt daudzus pēc nāves, kuri skaitīja savus labos darbus un dievbijības izdarības, kas nupat iepriekš (24.25.nr.) minēti un vēl vairākas citas lietas. Redzēju arī starp viņiem dažus, kuriem bija lukturis bet nebija eļļas. Un tika izmeklēts, vai viņi ir vairājušies (bēguši) no ļaunumiem kā grēkiem, un atrasts, ka ne — kāpēc viņiem pasacīja, ka viņi ir ļauni. Vēlāk viņi bija redzami ieejam alās, kur bija viņiem līdzīgi ļaunie.

27. III. **Ka, ja cilvēks daudz zina un ir gudrs, un nevairās (nebēg) no ļaunumiem kā grēkiem, tad viņš tomēr nav gudrs** — tas nākas no tamlīdzīga iemesla, par kādu bija runa iepriekš, proti, ka viņš ir gudrs no sevis, nevis no Kunga. Piemēram, ja viņš zina savas Baznīcas mācību un visu, kas pie tās pieder; ja viņš zina apstiprināt tās ar Vārda palīdzību un ar prātojumiem; ja viņš zina visu Baznīcu Mācības kopš senlaikiem, līdz ar visu Koncilu ediktiem; pat ja viņš zina patiesības, un arī redz un saprot tās, piemēram, ja viņš zina, kas ir Ticība, kas Labprātība, kas Dievbijība, kas grēku Nožēlošana un grēku Piedošana, kas ir Atdzemināšana, kas ir Kristība un svētais Mielasts, kas ir Kungs, un kas ir Atpetīšana un Glābšana, tas tomēr nav gudrs, ja nevairās (ngēb) no ļaunumiem kā grēkiem. Jo tās atziņas ir bez dzīvības, tāpēc ka tās ir tikai viņa saprāta un ne reizē arī viņa gribas piederumi; un kas ir tādi, tie ar laiku izzūd — aiz iemesla, par ko teikts iepriekš (15.nr.); pēc nāves cilvēks arī pats tās atziņas atmet, tāpēc ka tās nesaskan ar viņa gribas mīlestību. Bet atziņas tomēr ir gaužām nepieciešamas, tāpēc ka tās māca, kā cilvēkam būs darīt; un kad viņš tās dara, tad tās pie viņa ir dzīvas (dzīvo), ne agrāk.

28. Visu to, kas līdz šim teikts, Vārds māca daudzās vietās, no kurām pieminēsim tikai sekošās. Vārds māca, ka neviens nevar būt reizē labajā un ļaunajā; jeb, kas ir tas pats, ka neviens nevar dvēseles ziņā būt reizē Debesī un Ellē. To tas māca šajās vietās: "*Neviens kalpot diviem kungiem; jo vai nu viņš vienu ienīdēs un otru mīlēs, vai vienam pieķersies un otru nicinās. Jūs nevarat kalpot Dievam un mamōnam*" (Mt.6,24). "*Kā jūs varat labu runāt, ļauni būdami? No sirds pārpilnības mute runā; labs cilvēks no savas sirds labās mantas izdod labu (dsk.), un ļauns cilvēks no ļaunas mantas izdod ļaunu (dsk.)*" (Mt.12,34.35). "*Labs koks nenes (nedara) sliktus augļus (vsk.), nedz slikts koks nes labus augļus;*

ikvienu koku pazīst pēc tā paša augļiem; jo no ērkšķiem nelasa vīģes, nedz no kazenāja ievāc vīnogas” (Lk.6,43,44).

29. Vārds māca, ka neviens nevar labu darīt no sevis paša, bet no Kunga. Jēzus sacīja: “*Es esmu Vīnkoks, un mans Tēvs ir Vīnkopis. Ikvienu zaru Manī, kas augļus (vsk.) nenes, Viņš noņem; bet ikvienu, kas augļus nes, to Viņš apgraizīs, lai tas vairāk augļus nestu. Palieciēt Manī, arī Es jūsos; kā zare nevar augļus nest ppats no sevis, ja nepaliek vīnkokā, tā arī jūs ne, ja nepaliekat Manī. Es esmu Vīnkoks, jūs esat zari; kas paliek Manī, un Es viņā, tas nes daudz augļu; tāpēc, ka bez Manis jūs nekā nespējat darīt. Ja kas nepaliek Manī, tas ir izmests ārā kā zars, un ir nokaltis, un to pievāc un iemet ugunī, un tas sadeg*” (Jņ.15,1–6).

30. Vārds māca, ka, par cik cilvēks nav šķīstīts no ļaunumiem, tik viņa Labais nav labais (dsk.), nedz viņa dievbijīgajās /izdarībās/ ir kas dievbijīgs, nedz arī viņš ir gudrs, un otrādi — šajos vārdos: “*Vai jums, Rakstu pratēji un Farizeji, liekuļi, ka jūs padarāt sevi līdzīgus nobalsinātiem kapiem, kas no ārienes gan izskatās skaisti, bet iekšā ir pilni miroņu kaulu un visādas netīrības. Tā arī jūs no ārienes gan izliekaties taisni, bet iekšā esat pilni liekulības un netaisnības. Vai jums, ka jūs šķīstāt kausa un bļodas ārpusi, bet iekšiene (iekšējākie iecirkņi) jums ir pilna laupījuma un negausības. Aklais Farizej, šķīstī priekš kausa un bļodas iekšpusi, lai arī ārpuse būtu tīra*” (Mt.23,25–28). Tad vēl no šiem vārdiem Jezajā: “*Klausaities Jehovas vārdu, Sodomas labieši (principes); klausaities mūsu Dieva bauslību, Gomorrās tauta! Kas Man no jūsu kaujamo upuru daudzuma? Nepienesiet vairs tukšības ēdamupurus! Jūsu kvēpinājumi Man ir negantība, tāpat jūsu jaunie mēneši un sabats; Es nevaru panest netaisnību; mana dvēsele ienīst jūsu jaunus mēnešus un noteiktos svētkus. Tāpēc, kad jūs izplešat savas rokas, Es paslēpju savas acis no jums; arī kad jūs vairojat lūgšanas, Es neklausos; jūsu rokas ir pilnas asiņu. Mazgājieties, šķīstaities, atstādiniet savu darbu ļaunumu manu acu priekšā, mitējieties ļaunu darīt! /Tad,/ ja jūsu grēki būs bijuši kā šarlachs, tie baltos kā sniegs; ja tie būs sarkani bijuši, tie būs kā vilna*” (1,10–18). Īsi sakot, ja cilvēks nevairās no ļaunumiem, tad visas viņa Kulta /izdarības/ nav labais, tāpat arī visi viņa darbi, jo teikts: “*Es nevaru panest netaisnību*,” “*Šķīstaities, atstādiniet sava darbu ļaunumus, mitējieties ļaunu darīt*.” Jeremijā: “*Atgriezieties katrs no sava ļaunā ceļa, un padariet labus savus darbus!*” (35,15).

Ka tie paši nav arī gudri, /lasāms/ Jezajā: “*Vai tiem, kas ir gudri savās acīs, un sava vaiga priekšā sapratīgi*” (5,21). Tajā pašā pravietī: “*Gudro gudriība zudīs, kā arī sapratīgo sapratība. Vai tiem, kas dziļi slepenībā ir gudri, un viņu darbi notiek tumsībā*” (29,14.15). “*Vai tiem, kas noiet uz Ēģipti pēc palīdzības, un paļaujas uz zirgiem, un uzticas ratiem, ka to ir daudz, un uz jātņiem, ka tie ir stipri, bet neraugās uz Izraēļa svēto, nemeklē Jehovu! Bet Viņš celsies pret ļaundabīgo namu, pret netaisnības darītāju palīgu; jo Ēģipte nav Dievs, un tās zirgi ir miesa, nevis gars*” (31,1.2.3). Tā aprakstīta pašsprātība. ‘Ēģipte’ ir zināšana, ‘zirgs’ ir no tās /izrietoša/ saprašana; ‘rati’ ir doktrīna no tās; ‘jātņi’ ir sapratība no tās; par kurām lietām teikts: “*Vai tiem, kas neraugās uz Izraēļa Svēto, un Jehovu nemeklē*.” Ka ļaunumi viņus izpostīs, domāts ar to, ka “*Viņš celsies pret ļaundabīgo namu un pret netaisnības darītāju palīgu*.” Ka tās lietas ir no pašdabas, un tāpēc tajās nav dzīvības, domāts ar to, ka “*Ēģipte ir cilvēks, nevis Dievs*” un ka “*tās zirgi ir miesa, nevis gars*”; ‘cilvēks’ un ‘miesa’ ir cilvēka pašdaba; ‘Dievs’ un ‘Gars’ ir dzīvība no Kunga; ‘Ēģiptes zirgi’ ir pašsapratība. Tādu vietu, kuras zīmējas us Sapratību no sevis, un uz Sapratību no Kunga, Vārdā ir vairāk, kuras vietas kļūst skaidras tikai no garīgā satura.

Ka neviens netop glābts ar labo (dsk.) no sevis, tāpēc ka tas nav labais, ir skaidrs no sekošiem vārdiem: “*Ne ikviens, kas uz Mani saka: Kungs, Kungs, ieies debesu Valstībā, bet kas Mana Tēva gribu dara. Daudzi sacīs Man tajā dienā: Kungs, Kungs! vai mēs tavā Vārdā (per Nomen) neesam praviešojuši, un tavā Vārdā dēmonus izdzinuši, un tavā Vārdā daudz krietnu darbu darījuši? Bet tad Es viņiem apliecināšu: Es jūs neesmu pazinis, atkāpieties no Manis, netaisnības darītāji!*” (Mt.7,21.22.23). Un citā vietā: “*Tad jūs iesāksit stāvēt ārpusē, un klauvēt pie durvīm, sacīdami: Kungs, atver mums; un iesāksit teikt: mēs Tavā priekšā esam ēduši un dzēruši, un Tu esi mājījis mūsu ielās. Bet Viņš pateiks: Es jums saku, Es jūs nepazīstu, no kurienes jūs esat. Atkāpieties no Manis, visi netaisnības Darītāji!*” (Lk.13,25.26.27). Jo tie ir līdzīgi Farizejam, kurš, Dievnamā stāvēdams, lūdza, sacīdams, ka viņš neesot tāds, kā pārējie cilvēki, plēsējs, netaisns, netiklis; ka viņš gavējot divreiz nedēļā, un dodot demsīto tiesu no visa, kas viņam ir (Lk.18,11–14). Un viņi ir arī tie, kurus sauc par nederīgiem kalpiem (Lk.17,10).

31. Patiesība ir, ka neviens cilvēks labo, kas ir labais, no sevis darīt nespēj, bet ar to noliegt (izpostīt) visu labprātības labo, ko dara cilvēks, kurš vairās (bēg) no ļaunumiem kā grēkiem, ir ārkārtīgs /pārspilējums/. Jo tas ir tieši pretējs Vārdam, kas pavēl (uzdod), ka cilvēkam būs darīt; tas ir pretējs

baušļiem — mīlestībai uz Dievu, un mīlestībai pret tuvāku — no kurām pavēlēm atkarājas Bauslība un Praviēši; un tas nozīmē nonievāt un apgāzt visu, kas pie reliģijas pieder, jo ikviens zina, ka reliģija ir labo darīt, un ka katrs tiks tiesāts pēc viņa darījumiem. Ikviens cilvēks ir tāds, ka ar Kunga spēku, ja viņš to izlūdzas, var it kā pats no sevis vairīties no ļaunumiem; un ko viņš pēc tam dara, tas ir labais no Kunga.

KA, PAR CIK KURŠ VAIRĀS NO ĻAUNUMIEM KĀ GRĒKIEM, TIK VIŅŠ MĪL PATIESO.

32. Ir divi Universāli /principi/, kas iziet no Kunga; Dievišķais Labais un Dievišķais Patiesais; Dievišķais Labais ir Viņa Dievišķās Mīlestības, un Dievišķais Patiesais ir Viņa Dievišķās Gudrības piederums. Šie Divi Kungā ir viens, un tāpēc arī kā Viens no Viņa iziet; bet ne kā Vienu tos uzņem eņģeļi Debesīs, un cilvēki zemēs. Ir eņģeļi un cilvēki, kas vairāk uzņem no Dievišķā Patiesā nekā no Dievišķā Labā, un ir kas uzņem vairāk no Dievišķā Labā nekā no Dievišķā Patiesā. No tam nākas, ka Debesis iedalās divās Valstīs, no kurām vienu sauc par Debešķīgo Valsti, otru par Garīgo Valsti. Debesis, kas vairāk uzņem no Dievišķā Labā, izveido (sastata) Debešķīgo Valsti; bet kas uzņem vairāk no Dievišķā Patiesā, izveido (sastata) garīgo Valsti. Par šīm Divām Valstīm, kurās Debesis iedalās, skaties Darbā par *Debesi un Elli* (20.–28.nr.). Bet visu Debesu Eņģeļi tomēr tik ir gudrībā un sapratībā, cik viņos labais ir vienots (iztaisa vienu) ar patieso; labais, kas nav vienots (neiztaisa vienu) ar patieso, tas viņiem nav labais; savukārt arī patiesais, kas nav vienots (neiztaisa vienu) ar labo, tas viņiem nav patiesais. No tam ir skaidrs, ka labais saistīts ar patieso izveido (iztaisa) mīlestību un gudrību eņģeļi un cilvēkā (pie eņģeļa un cilvēka); un tā kā eņģelis ir eņģelis mīlestības un gudrības pēc viņā (pie viņa), tāpat arī cilvēks, tad ir skaidrs, ka labais saistīts ar patieso dara, ka eņģelis ir debess eņģelis, un ka cilvēks ir Baznīcas cilvēks.

33. Tā kā Labais un Patiesais Kungā ir viens, un kā viens no Viņa iziet, tad izriet, ka labais mīl patieso, un patiesais mīl labo, un tie grib būt viens. Tamlīdzīgi arī to pretstats, ka ļaunais mīl nepatieso, un nepatiesais ļauno, un tie grib būt viens. Labā un patiesā saistību turpmāk sauksim par debešķīgu Laulību, un ļaunā un nepatiesā saistību par eļļišķu Laulību.

34. No tam izriet, ka, cik kurš vairās (bēg) no ļaunumiem kā grēkiem, tik viņš mīl patieso (dsk.); jo tik viņš ir labajā — kā nupat iepriekšējā Pantā rādīts. Tad savukārt, ka, cik kurš nevairās (nebēg) no ļaunumiem kā grēkiem, tik viņš nemīl patieso, tāpēc ka viņš nav labajā.

35. Var gan cilvēks, kurš no ļaunumiem kā grēkiem nevairās (nebēg), arī mīlēt patieso; bet viņš mīl to ne tāpēc, ka tas ir patiesais, bet tāpēc, ka tas kalpo viņa slavaī, no kam viņam ir gods vai peļņa; tāpēc, ja tas viņam nekalpo, viņš to nemīl.

36. Labais ir gribas, patiesais ir saprāta piederums. No labā mīlestības gribā iziet mīlestība uz patieso saprātā; no patiesā mīlestības iziet patiesā jaušana; no patiesā jaušanas — patiesā domāšana; no šīm lietām ir patiesā atzišana, kas ir Ticība savā istā nozīmē. Ka ir šāda progresēšana no labā mīlestības uz ticību, tiks aprādīts Apcerējumā par *Dievišķo Mīlestību un Dievišķo Gudrību*.

37. Tā kā labais nav labais, ja nav, kā teikts, saistīts ar patieso, tad labais agrāk /uz āru/ neizpaužas (non existit), un tomēr tas pastāvīgi grib izpausties, kālabad, lai izpaustos, tas vēlas un sagādā sev patieso (dsk.), no šī tas pārtiek un veidojas. Šis ir iemesls, ka, par cik kāds ir labajā, tik tas mīl patieso, tamlīdz arī, par cik kāds vairās (bēg) no ļaunumiem kā grēkiem, jo tik viņš ir labajā.

38. Par cik kāds ir labajā, un no labā mīl patieso, tik viņš mīl Kungu, tāpēc ka Kungs ir Pats Labais un Pats Patiesais; tādējādi Kungs pie cilvēka ir labajā un patiesajā. Ja šo /patieso/ mīl no tā /labā/, tad mīl Kungu, un ne citādi. To Kungs māca Jāņa Evaņģelijā: “*Kam mani baušļi ir in kas tos dara, tas ir, kas Mani mīl; bet kas Mani nemīl, tas Manus vārdus netur (neglabā)*” (14,21.24). Un citā vietā: “*Ja jūs Manas pavēles (uzdevumus) turēsīt (glabāsīt), tad jūs paliksīt Manā mīlestībā*” (Jņ.15,10). Kunga ‘baušļi’, ‘vārdi’ un ‘pavēles’ ir patiesības.

39. Ka labais mīl patieso, to iespējams paskaidrot salīdzinājumos ar Priesteri, Kareivi, Tirgotāju un Mākslinieku. Ar **Priesteri**: tas, ja viņš ir Priesterības labajā — kas pastāv gādāšanā par dvēseļu glābšanu, debess ceļa mācīšanā, un mācāmo vadīšanā — tas, par cik viņš ir tajā labajā, tik aiz mīlestības un tās vēlēšanās sagādā sev patiesības, ko mācīt un ar ko vadīt; bet Priesteris, kurš nav Priesterības labajā, bet

sava amata patikā aiz patmīlības un pasaules mīlestības — kas viņam ir vienīgais labais — arī tas aiz mīlestības un tās vēlēšanās sagādā sev tās lielā vairumā, skatoties pēc patikas, kas ir viņa iedvēsmotājs labais. Ar **Kareivi**: ja viņš ir kareivības (militatae) mīlestībā, un jūt labo aizsargāšanā vai slavas /iegūšanā/, tad no šī labā un saskaņā ar to viņš sagādā sev tās zināšanu, un ja viņš ir virsnieks, tad arī tās saprašanu; šīs lietas ir it kā patiesības, no kurām viņa mīlestības patika, kas ir viņa labais, pārtiek un veidojas. Ar **Tirgotāju**: ja viņš ir pieķēries tirdzniecībai aiz mīlestības uz to, tad viņš ar tiksmi smeļas visu, kas kā līdzekļi tai mīlestībai noder un to izveido; šīs lietas arī ir it kā patiesības, ja tirgošanās ir viņa labais. Ar **Mākslinieku**: ja viņš uzcītīgi savam darbam pieķeras un mīl to kā savas dzīves labo, tad viņš pērk rīkus un pilnveidojas ar tādām lietām, kas pieder pie viņa zināšanas; ar tām viņš dara savu darbu, lai tas būtu labs. No sacītā ir skaidrs, ka patiesības ir līdzekļi, ar kuriem mīlestības labais (dsk.) izpaužas (existit) un top par kaut ko, tātad no tam ir arī skaidrs, ka labais mīl patieso, lai izpaustos. Tāpēc Vārdā ar Patiesības darīšanu domāts likt labajam izpausties (ut existat). Tas domāts ar '*Patiesības darīšanu*' (Jņ.3,21); '*Kunga Runu darīšanu*' (Lk.6,47); '*Viņa Baušļu darīšanu*' (Jņ.14,24); '*Viņa Vārdu darīšanu*' (Mt.7,24); '*Dieva Vārda darīšanu*' (Lk.8,21), kā arī ar '*Noteikumu un Tiesu darīšanu*' (3.Moz.18,5). Tas ir arī labā un auglīgu darīana, jo labais un auglis ir tas, kas izpaužas (existit).

40. Ka labais mīl patieso, un grib ar to saistīties, to var ilustrēt arī salīdzinājumā ar Barību un Ūdeni, jeb ar Maizi un Vīnu: jābūt ir vienam, ir otram; barība vai maize vien ķermeņa uzturēšanai neko nedod (nedara), bet kopā ar ūdeni vai vīnu — kāpēc viens prasa un vēlas otra. Ar 'Barību' un 'Maizi' arī Vārdā, tā garīgajā saturā, ir domāts Labais, un ar 'Ūdeni' un 'Vīnu' domāts Patiesais.

41. No sacītā nu var redzēt (konstatēt), ka, kurš cilvēks vairās (bēg) no ļaunumiem kā grēkiem, tas mīl patieso, un to vēlas; un jo vairāk viņš vairās (bēg), jo vairāk mīl un vēlas, tāpēc ka viņš ir vairāk labajā. No tam viņš nāk debešķīgā Laulībā, kas ir labā ar patieso Laulība, kurā ir Debess, un kurā ir jābūt arī Baznīcai.

KA, PAR CIK KURŠ VAIRĀS NO ĻAUNUMIEM KĀ GRĒKIEM, PAR TIK TAM IR TICĪBA, UN TIK TAS IR GARĪGS.

42. Ticība un Dzīve atšķiras savā starpā kā domāšana no darīšanas; un tā kā domāšana ir Saprāta, un darīšana ir Gribas lieta, tad izriet, ka Ticība un Dzīve atšķiras savā starpā kā Saprāts no Gribas. Kas zina šo divu atšķirību, tas zina arī to divu atšķirību, un kas zina šo divu saistību, tas zina arī to divu saistību. Tāpēc papriekš sakāms kaut kas par Saprātu un Gribu.

43. Cilvēkam ir divas Spējas, kuras sauc vienu par Gribu, un otru par Saprātu. Tās savā starpā ir atšķirīgas, bet ir tā radītas, lai tās būtu viena /vienība/; un kad tās ir viena /vienība/, tad tās sauc par Sirdsprātu (Mens, angl. Mind; vāc. Gemüt); tāpēc cilvēka (cilvēcisks) Sirdsprāts ir tās divi spējas, un visa cilvēka dzīvība ir tajās. Kā visas lietas universā, kuras saskan ar Dievišķo kārtību, attiecas uz Labo un Patieso, tā visas lietas cilvēkā (pie cilvēka) attiecas uz Gribu un Saprātu, jo Labais cilvēkā (pie cilvēka) ir viņa Gribas, un Patiesais viņā (pie viņa) ir viņa Saprāta piederums, jo šīs divi spējas ir to divu uzņēmējas un nesējas: Griba ir visu labā lietu uzņēmēja un nesēja (subjecta), un Saprāts ir visu patiesā lietu uzņēmējs un nesējs. Labais un patiesais (dsk.) cilvēkā (pie cilvēka) nav nekur citur, tādējādi arī Mīlestība un Ticība nav nekur citur, jo Mīlestība ir labā, un Labais ir mīlestības piederums, un Ticība ir patiesā, un Patiesais ir ticības piederums. Nekas nav svarīgāks kā zināt, kā Griba un Saprāts izveido vienu Sirdsprātu. Tie izveido vienu Sirdsprātu tāpat, kā Labais un Patiesais izveido vienu /vienību/, jo starp Gribu un Saprātu ir tamlīdzīga laulība, kāda ir starp labo un patieso. Kāda šī laulība ir, tas daudz maz pateikts iepriekšējā Pantā; kam piemētināms vēl tas, ka, tāpat kā Labais ir pati lietas Esme, un Patiesais ir lietas Izpaušme no tās esmes, tā Griba cilvēkā (pie cilvēka) ir pati viņa dzīvības Esme, un Saprāts ir dzīvības izpaušme no tās esmes; jo Labais, kas ir Gribas piederums, veidojas Saprātā, un tur noteiktā veidā nostatās redzams.

44. Ka cilvēks var daudz zināt, domāt un saprast, un tomēr nebūt gudrs (non sapere), tas iepriekš rādīts; un tā kā ticības lieta ir zināt un domāt, un vēl sevišķi saprast, ka tā ir, /kā zina/, tad cilvēks var ticēt, ka viņam ticība ir, un tomēr tās var nebūt. Iemesls, kāpēc tās nav, ir tas, ka viņš ir dzīves ļaunajā, un dzīves ļaunais ar ticības patieso nekādi nevar kā viens darboties. Dzīves ļaunais ticības patieso izposta,

tāpēc ka dzīves ļaunais ir gribas lieta, un ticības patiesais ir saprāta lieta, un griba vada saprātu un dara, ka tie abi darbojas kā viens. Tāpēc, ja saprātā ir kaut kas, kas ar gribu nesaskan, tad cilvēks, kad ir viens pats (pats sev pamests) un domā no sava ļaunā un tā mīlēšanas, tad patieso, kas ir saprātā, vai nu izmet ārā, vai, to viltodams, piespiež lai tas būtu ar viņu kā viens. Citādi tas ir tajos (pie tiem), kuri ir dzīves labajā; šie, kad ir vieni, domā no labā, un mīl patieso, kas ir saprātā, tāpēc ka tas ar labo saskan. Tā notiek ticības un dzīves saistīšanās, skatoties pēc patiesā un labā saistības, un šī un tā — skatoties pēc saprāta un gribas saistības.

45. No sacītā nu izriet, ka ticība cilvēkam ir, skatoties pēc vairīšanās (bēgšanas) no ļaunumiem kā grēkiem, tāpēc ka tādā kārtā viņš ir labajā — kā iepriekš rādīts. Tas apstiprināms arī ar savu pretstatu, proti, ka tam, kurš no ļaunumiem kā grēkiem nevairās (nebēg), nav ticības, tāpēc ka viņš ir ļaunajā, un ļaunais iekšēji patieso ienīst, ārēji viņš gan var būt ar to draugos, kā arī to paciest, un pat mīlēt to esam saprātā, bet, savu ārējo noliekot, kas notiek pēc nāves, viņš patieso, savu draugu pasaulē, papriekš atmet, pēc tam noliedz, ka tas ir patiesais, un beidzot no tā novēršas.

46. Ļauna cilvēka ticība ir saprāta jeb inelektuāla ticība, kurā nav nekā no gribas labā; tādējādi tā ir nedzīva ticība, kas ir tikpat kā plaušu elpošana bez savas dvēseles no sirds; saprāts arī atbilst plaušām, un griba sirdij. Tā ticība ir arī kā skaista mauka, arī izrotāta ar purpuru un zeltu, kas iekšēji ir ļaundabīgas sērgas pilna; mauka arī atbilst patiesā viltojumam, un tāpēc Vārdā tā to nozīmē. Tā ticība ir arī kā koks ar krāšņu lapotni, bet kas nedod augļus, ko dārznieks nocērt; 'koks' arī nozīmē cilvēku; 'lapas' un 'ziedi' — viņa ticības patiesības, un 'augļi' — mīlestības labo. Bet ticība saprātā, kurā iekšēji ir labais no gribas, ir citāda: šī ticība ir dzīva, un tā ir kā plaušu elpošana, kurā ir dvēsele no sirds; un tā ir kā skaista sieva, kas sava tikluma pēc vīram ir mīļa; un tā ir kā auglis koks.

47. Ir vairākas lietas, kas izliekas piederam vienīgi pie ticības; piemēram, ka ir Dievs; ka Kungs, kas ir Dievs, ir Pestītājs un Glābējs; ka ir Debess un Elle; ka ir Dzīve pēc nāves; un vairākas citas, par kurām nesaka, ka tās ir darāmas, bet ticamas. Arī šīs ticības lietas ir nedzīvas pie cilvēka, kurš ir ļaunajā, bet ir dzīvas pie cilvēka, kurš ir labajā. Tas tāpēc, ka cilvēks, kurš ir Labajā, ne tikai gribēdams dara labi, bet arī domā labi ar saprātu, ne tikai pasaules priekšā, bet arī pie sevis, kad ir viens pats; bet citādi /domā tas/, kurš ir ļaunajā.

48. Teikts, ka tās izliekas esam vienīgi ticības lietas, bet saprāta domāšanā izpaužas gribas mīlestība, kas saprātā ir domāšanas esme — kā iepriekš 43.nr. rādīts; jo ko kurš mīlēdams grib, to viņš grib darīt, grib domāt, grib saprast un grib runāt, jeb, kas ir tas pats, ko kurš gribēdams mīl, to viņš mīl darīt, mīl domāt, mīl saprast un mīl runāt. Turklāt, kad cilvēks vairās (bēg) no ļaunā kā grēka, tad viņš ir Kungā — kā iepriekš rādīts — un Kungs veic visu; tāpēc Kungs tiem, kuri Viņam vaicāja, “*ko būs darīt, lai Dieva darbus veiktu, sacīja: Šis ir Dieva darbs, ka jūs ticat Tam, ko viņš ir sūtījis*” (Jņ.6,28.29). ‘Ticēt Kungam’ nav tikai domāt, ka Viņš ir, bet arī Viņa vārdus darīt — kā Viņš to citā vietā māca.

49. Ka tiem, kuri ir ļaunumos, ticības nav, lai cik viņi domā to esam, tas tika rādīts pie tādiem garīgajā Pasaulē. Viņus aizveda uz kādu debešķīgu Biedrību, no kurienes Eņģeļu garīgais iegāja turp aizvesto ticības iekšējākās lietās, no kam šie jauta, ka viņiem ir tikai ticības dabīgais jeb ārīgais /veids/, nevis tās garīgais jeb iekšējais /satura/ — kāpēc arī viņi paši apliecināja, ka viņiem itin nekā no ticības nav, un ka pasaulē viņi bija sevi pārliecinājuši, ka domāšana aiz jebkura iemesla, ka tā ir /kā baznīca saka, esot ticēšana jeb ticība. Bet kuri nebija bijuši ļaunajā, tie ticību jauta citādi.

50. No sacītā var redzēt, kas ir garīga ticība, un kas ir ne garīga ticība, proti, ka garīga ticība ir tiem, kuri nedara grēkus, jo kuri grēkus nedara, tie dara labo (dsk.) nevis no sevis, bet no Kunga (skatīties iepriekš 18.–21.nr.); un ar ticības palīdzību top garīgi. Ticība viņiem ir Patiesība. To Kungs tā māca Jāņa Evaņģēlijā: “Šī ir tiesa, ka Gaisma ir atnākusi pasaulē, bet cilvēki vairāk mīlēja tumsību nekā gaismu, jo viņu darbi bija ļauni. Ikviens, kas ļaunu (dsk.) dara, ienīst gaismu, un nenāk pie gaismas, lai viņa darbi netiktu pelti; bet kas patiesību dara, tas nāk pie gaismas, lai viņa darbi nāktu klajā tāpēc, ka tie darīti Dievā” (3,19–21).

51. Līdz šim teiktais apstiprināms ar šīm vietām Vārdā: “*Labs cilvēks no savas sirds labās mantas (jeb mantnīcas) iznes labo; bet ļauns cilvēks no savas sirds ļaunās mantas (mantnīcas) iznes ļauno; jo no sirds pārpilnība mute runā*” (Lk.6,45; Mt.12,35). Ar ‘sirdi’ Vārdā domāta cilvēka griba, un tā kā cilvēks domā un runā no tās, tad teikts, ‘no sirds pārpilnības mute runā.’ “*Ne tas, kas mutē ieiet, padara cilvēku netīru; bet kas iziet no sirds, tas padara cilvēku netīru*” (Mt.5,11). Ar ‘sirdi’ šē domāta griba. Jēzus sacīja par sievieti, kas ar ziedi mazgāja Viņa kājas, ka tai grēki piedoti, tāpēc, ka tā daudz ir mīlējusi; un pēc

tam sacīja: "Tava ticība tevi dara veselu" (Lk.7,46–50) — no kam ir skaidrs, ka, kad grēki piedoti, tātad, kad to nav, tad ticība glābj. Ka par 'Dieva dēliem' un par 'no Dieva dzimušiem' sauc tos, kuri nav savas gribas pašdabā, un tāpēc arī ne sava saprāta pašdabā, tas ir, kuri nav ļaunajā un tāpēc nav arī nepatiesajā, un ka tie ir, kuri tic Kungam, to Viņš Pats māca Jāņa 1.Nod.12.13.p., kuras vietas izskaidrojums redzams iepriekš 17.nr. beigās.

52. No sacītā izriet secinājums, ka cilvēkam patiesā nav ne drusciņ (ne grauda) vairāk nekā labā, tātad arī ticības nav ne drusciņ vairāk nekā ticības dzīves. Ir gan domāšana ar saprātu, ka tā ir, /kā baznīca māca/, bet nav atzišanas, kura ir ticība, ja nav piekrišanas gribā. Tā ticība un dzīve iet kopsolī. No sacītā nu ir skaidrs, ka, par cik karš vairās (bēg) no ļaunumiem kā grēkiem, tik viņam ir ticība, un /tik/ viņš ir garīgs.

KA DEKALOGS MĀCA, KURI ĻAUNUMI ĪSTI IR GRĒKI.

53. Kura Cilts visā zemju Aplī tad nezina, ka ļaunums ir zagt, laulību pārkāpt, nokaut un nepatiesi liecināt? Ja tās to nezinātu, un ja ar likumu nebūtu gādāts, lai kāds tādus ļaunumus nedarītu, tad tām būtu beigas; jo Sabiedrība, valsts Iekārta un Valsts bez tādiem likumiem ietu bojā (kristu). Kurš cilvēks varētu domāt, ka Izraēliešu Cilts vairāk par visām citām būtu tik trula bijusi, ka nebūtu zinājusi, ka tie ir ļaunumi? Kālabad dažs var brīnīties, kāpēc šos vispār zemju aplī pazīstamos likumus Pats Jehovah tik Brīnišķīgā kārtā no Sinaja Kalna pasludināja. Bet paklausies: tik brīnišķīgā kārtā tie tika pasludināti tādēļ, lai cilvēki zinātu, ka tie Likumi nav tikai pilsoniski un tikumiski Likumi, bet arī Garīgi Likumi, un ka pret tiem darīt ir darīt ļaunu ne tikai citam pilsonim un sabiedrībai, bet ir arī grēkot pret Dievu; kālabad tie Likumi, Jehovah no Sinaja Kalna tos pasludinot, ir padarīti arī par Reliģijas Likumiem; jo ir acīm redzams, ka, ko tik vien Jehovah Dievs pavēl (uzdod), to Viņš pavēl (uzdod) kā reliģijas lietu, un ka tas darāms Viņa dēļ, un cilvēka dēļ, lai tas taptu glābts.

54. Tie Likumi, tāpēc ka tie bija Vārda Pirmsākumi, un tādējādi pie Izraēliešu Cilts nodibināmās Kunga Baznīcas Pirmsākumi, un tā kā tie bija īsumā sakopots visu Reliģijas lietu komplekss, kurās pastāv Kunga saistība ar cilvēku, un cilvēka ar Kungu, tad tie bija tik svēti, ka nekas svētāks par tiem nebija.

55. Ka tie bija vislielākie svētumi, var spriest no tam, ka Pats Jehovah, tas ir, Kungs, nonāca uz Sinaja kalnu Uguni līdz ar Eņģeļiem, un tos dzīvā balsī no turienes pasludināja; un ka tauta trīs dienas gatavojās /to notikumu/ redzēt un dzirdēt; ka Kalns bija apžogots, lai kāds nepieietu klāt un nemirtu; ka ne priesteri, ne vecāji nepietuvojās, bet vienīgi Mozus; ka tie Likumi ar Dieva pirkstu bija uzrakstīti uz divām akmens Plāksnēm, ka Mozus seja, otrreiz tās no kalna nonesot, staroja; ka vēlāk tās bija ieliktas Šķirstā, un šis /novietots/ Telts visiešējākā /nodalījumā/; un virs tā bija likts (dots) Izlīdzināšanas Vāks, un virs šā novietoti /divi/ zelta Cherubi; ka tas /nodalījums/ bija vislielākais viņu Baznīcas svētums un saucās par Vissvētāko vietu; ka ārpus Priekškara, aiz kura tas atradās, bija novietoti /viņu kulta piederumi/, kuri reprezentēja Debess un Baznīcas Svētumus, kādi bija zelta Lukturis ar septiņiem degļiem, zelta kvēpinājumu Altāris, un ar zeltu pārvilktais Galds, uz kura bija vaigu maizes; un Segas visapkārt no audekla, purpura un karmezina. Visas šīs Telts Svētums bija ne no ka cita kā no Bauslības, kas bija Šķirstā. Telts Svētuma pēc, kas nācās no Bauslības Šķirstā, visa Izraēliešu Tauta noteiktā kārtībā pēc Ģintīm, kā bija pavēlēts (uzdots) — apmetās tai apkārt, un kārtībā tai sekoja, un tad pāri tai dienā bija mākonis un naktī uguns. Tās Bauslības svētuma, un Kunga klātienēs pēc tajā, Kungs virs Izlīdzināšanas vāka starp Cherubi runāja ar Mozu, un pašu Šķirstu sauca 'Jehovah tur' (Jehovah ibi); tad vēl, Aharonam nebija atļauts ieiet aiz Priekškara citādi kā ar upurēšanu un kvēpināšanu. Tā kā tā Bauslība bija pats Baznīcas Svētums, tad Dāvids Šķirstu atveda uz Ciānu; un vēlāk nolika to Jeruzalemes Dievnama vidū, un tas bija svētā vieta tajā. Kunga klātienēs pēc tajā Bauslībā un ap to, ar Šķirstu, kurā tā Bauslība bija, notika arī Brīnumi; piemēram, ka Jardanas ūdeņi pāršķīrās, un kamēr Šķirsts upes vidū dusēja, tauta pa sausumu pārgāja pāri; ka, to apkārt nesot, Jerikas mūri sagruva; ka Filistiešu dievs Dagonš tā priekšā nokrita, un vēlāk, no galvas atrauts, gulēja pie tempļa sliekšņa; un ka tā Šķirsta dēļ vairāki tūkstoši Betšemiešu tika sisti ar augoņiem; un notika vēl vairākas citas lietas. Visas šīs lietas notika vienīgi Kunga klātienēs pēc Viņa 'desmit vārdos', kas ir Dekaloga Baušļi.

56. Tāds Spēks un tāds Svētums bija tanī Bauslībā arī tāpēc, ka tā bija visu Reliģijas lietu

sakopojums; jo tā pastāvēja no divām Plāksnēm, no kurām viena satur visu, kas ir Dieva pusē, un otra — sakopojumā visu, kas ir cilvēka pusē. Tāpēc tās Bauslības Baušļus sauc par ‘desmit Vārdiem’, un tā tos sauc tāpēc, ka ‘desmit’ nozīmē visu. Bet kādā kārtā tā Bauslība ir visu Reliģijas lietu sakopojums, būs redzams nākamajā Pantā.

57. Tā kā ar tās Bauslības palīdzību pastāv Kunga saistība ar cilvēku, un cilvēka ar Kungu, tad to sauc par Derību un Liecību; par ‘Derību’ — tāpēc ka tā saista, un par ‘Liecību’ — ka tā liecina; jo ‘Derība’ nozīmē saistību, un ‘Liecība’ — tās apliecinājumu. Tāpēc to Plākšņu bija divas: viena Kungam (pro Domino), otra cilvēkam (pro homine). Saistīšana notiek no Kunga, bet tikai tad, kad cilvēks dara to, kas rakstīts viņa Plāksnē. Jo Kungs pastāvīgi ir klāt un darbojas, un grib ieiet, bet cilvēkam savas brīvības pēc, kura viņam ir no Kunga, ir jāatver; jo Viņš saka: “Redzi, Es stāvu pie durvīm un klauvēju; ja kas manu balsi dzirdēs, un durvis atvērs, pie tā Es ieiešu, un mielastu ar viņu turēšu, un viņš ar Mani” (Apok.3,20).

58. Otrajā Plāksnē, kura ir cilvēkam, nav teikts, ka cilvēkam būs darīt šādu un tādu labo, bet ir teikts, ka nebūs darīt šādu un tādu ļauno, kā, ‘tev nebūs nokaut’, ‘tev nebūs laulību pārkāpt’, ‘tev nebūs zagt’, ‘tev nebūs nepatiesi liecināt’, ‘tev nebūs iekārot’. Tas tāpēc, ka cilvēks nekādu labo no sevis darīt nespēj, bet, ja viņš nedara ļauno, tad viņš dara labo nevis no sevis, bet no Kunga. Ka cilvēks Kunga spēkā, ja viņš to izlūdzas, var it kā pats vairīties (bēgt) ļaunā (dsk.)m būs redzams turpmāk.

59. Iepriekš (55.nr.) teiktais, zīmējoties uz tās Bauslības Pasludināšanu, Svētumu un Spēku, atrodams sekošās vietās Vārdā:

Ka Jehovah nonāca uz Sinaja kalnu Ugunī, un ka kalns tad kūpēja un trīcēja, un ka bija pērkonis, zibeņi, biezs mākonis, un bazūnes skaņa — 2.Moz.19,16.18; 5.Moz.4,11; 5,22–26.

Ka Tauta pirms Jehovas nonākšanas trīs dienas gatavojās un svētījās — 2.Moz.19,10.11.15.

Ka Kalns bija apžogots, lai kāds nepietuvotos un nepieietu tā pakājei, un nemirtu, arī ne Priesteri, bet vienīgi Mozus — 2.Moz.19,12.13.20–23; 24,1.2.

Bauslība tika pasludijāta no Sinaja Kalna — 2.Moz.20,2–17; 5.Moz.5,6–21.

Ka tā Bauslība ar Dieva pirkstu bija rakstīta uz divām akmens Plāksnēm — 2.Moz.31,18; 32,15.16; 5.Moz.9,10.

Ka Mozus seja, kad viņš tās Plāksnes otro reizi no Kalna nonesa, staroja — 2.Moz.34,29–35.

Ka tās Plāksnes tika ieliktas Šķirstā — 2.Moz.25,16; 40,20; 5.Moz.10,5; 1.Ķēn.8,9.

Ka tam Šķirstam bija uzlikts Izlīdzināšanas Vāks; un uz šā novietoti zelta Cherubi — 2.Moz.23,17–21.

Ka tas Šķirsts, līdz ar Izlīdzināšanas Vāku un Cherubiem izveidoja Telts visieکشējāko, un ka zelta Lukturis, zelta kvēpinājumu Altāris, un ar zeltu pārvilktais Galds, uz kura bija vaigu maizes, izveidoja Telts arējāko, un desmit Segas no audekla, purpura un karmezina — tās visārējāko — 2.Moz.25,1 līdz beigām; 26,1 līdz beigām; 40,17–28.

Ka vietu, kur bija Šķirsts, sauca par ‘Vissvētāko vietu’ — 2.Moz.26,33.

Ka visa Israēliešu tauta noteiktā kārtībā pēc Ģintīm apmetās Mājoklim visapkārt, un kārtībā tam sekoja — 4.Moz.2,1 līdz beigām.

Ka tad pāri Mājoklim dienā bija mākonis un naktī uguns — 2.Moz.40,38; 4.Moz.9,15.16 līdz beigām; 14,14; 5.Moz.1,33.

Ka Kungs runāja ar Mozu virs Šķirsta starp Cherubiem — 2.Moz.25,22; 4.Moz.7,89.

Ka Šķirstu, Bauslības pēc tajā, sauca ‘Jehovah tur’, jo Mozus, kad Šķirsts gāja uz priekšu, sacīja: “*Celies, Jehovah*”; un kad tas dusēja: “*Atgriezies, Jehovah*” — 4.Moz.10,35.36; un tālāk 2.Sam.6,2; Ps.132,7.8.

Ka tās Bauslības Svētuma pēc Aharonam nebija atļauts aiziet aiz priekškara citādi kā ar upurēšanu un kvēpināšanu — 3.Moz.16,2–14.u.t.

Ka Dāvids atveda Šķirstu uz Ciānu ar upurēšanu un gavilēšanu — 2.Sam.6,1–19. Ka Uza nomira, tāpēc, ka bija to aizskāris — 6.7.p. turpat.

Ka Šķirstu nolika Jeruzalemes Dievnama vidū, kur tas izveidoja svēto vietu — 1.Ķēn.6,19.u.t.; 8,3–9.

Ka Kunga klātienē un spēka pēc Bauslībā, kas bija Šķirstā, Jordanas ūdeņi pāršķīrās, un kamēr tas Šķirsts vidū dusēja, tauta pa sausumu pārgāja pāri — Joz.3,1–17; 4,5–20.

Ka, Šķirstu apkārt nesot, Jerikas mūri sagruva — Joz.6,1–20.

Ka Filistiešu dievs Dagon nokrita Šķirsta priekšā zemē, un vēlāk, no galvas atrauts, gulēja uz

tempļa sliekšņa — 1.Sam.5,1–4.

Ka vairāki tūkstoši Betšemiešu Šķirsta pēc tika sisti ar augoņiem — 1.Sam./5,6–12/; 6,19.

60. Ka akmens Plāksnes, uz kurām Bauslība bija rakstīta, sauca par ‘derības Plāksnēm’, un Šķirstu to dēļ sauca par ‘derības Šķirstu’, un pašu Bauslību par ‘derību’— 4.Moz.10,33; 5.Moz.4,13.23; 5,2.3; 9,9; Joz.3,11; 1.Ķēn.8,19.21; Apok.11,19; un daudzreiz citās vietās. Ka Bauslību sauca par ‘derību’, tas tāpēc, ka derība nozīmē saistību; kāpēc arī par Kungu teikts, ka *Viņš būs par ‘derību tautai’* (Jez.42,6; 49,8); un Viņš nosaukts par ‘*derības Eņģeli*’ (Mal.3,1); un Viņa asinis par ‘*derības asinīm*’ (Mt.26,28; Zach.9,11; 2.Moz.24,4–s10). Tāpēc arī Vārdu sauc par *vecu Derību* un *jauno Derību*. Derības arī tiek /noslēgtas/ mīlestības, draudzības un biedrošanās, tātad saistības labad.

61. Ka tās Bauslības baušļi nosaukti par ‘Desmit vārdiem’ — 2.Moz.34,28; 5.Moz.4,13; 10,4. Tā tie nosaukti tāpēc, ka ‘desmit’ nozīmē visus, un ‘vārdi’ nozīmē patiesības; jo to bija vairāk nekā desmit. Tā kā ‘Desmit’ nozīmē visus, tad Telts segu bija desmit (2.Moz.26,1). Tāpēc arī Kungs sacīja, ka kāds cilvēks, kam bija jāuzņem valstība, sasauca ‘desmit kalpus’ un iedeva tiem ‘desmit podus’, ar ko pelnīties (Lk.19,13); tāpēc arī Kungs pielīdzināja debesu valstību ‘desmit jaunavām’ (Mt.25,1); tāpēc ‘pūķis’ aprakstīts, ka tam bijuši ‘desmit ragi’; un uz ragiem ‘desmit diadēmas’ (Apok.12,3). Tamlīdzīgi aprakstīts arī ‘zvērs’, kas izkāpa no jūras (Apok.13,1); un arī otrs ‘zvērs’ (Apok.17,3.7), tāpat arī ‘zvērs’ Daniēli (7,7.20.24). To paša nozīmē ‘desmit’ 3.Moz.26,26; Zach.8,23. un citur. No tam nākas, /ka bija pavēlēts dot/ ‘desmitās tiesas’, ar ko bija apzīmēts kaut kas no visa.

KA IKVIENA VEIDA SLEPKAVĪBAS, LAULĪBAS PĀRKĀPUMI, ZĀDZĪBAS, NEPATIESAS LIECINĀŠANAS, LĪDZ AR IEKĀRI UZ ŠĪM LIETĀM, IR ĻAUNUMI, NO KURIEM KĀ NO GRĒKIEM IR JĀVAIRĀS.

62. Ir zināms, ka Sinaja Bauslība bija uzrakstīta uz divām Plāksnēm, un ka Pirmā Plāksne satur lietas, kas ir Dieva, un Otrā — kas ir cilvēka. Ka Pirmā Plāksne satur visu, kas ir Dieva, un otrā — visu, kas ir cilvēka, tas burtā tā nerādās, bet tajās ir visas lietas, kāpēc arī tās sauc par ‘Desmit Vārdiem’, ar ko apzīmētas visas Patiesības vienkopus (skaties nupat iepriekš 61.nr.). Bet kā tur visas lietas ir, to nedaudzos vārdos nevar izklāstīt, bet var aptvert no tā, kas teikts *Mācībā par Svētajiem Rakstiem* 67.nr., kur tās redzamas. No tam nākas, ka teikts “ikviena veida slepkavības, laulības pārkāpumi, zādzības un nepatiesas liecināšanas”.

63. Ir nostiprinājusies reliģija, ka Bauslību neviens nevarot izpildīt, un Bauslība ir nenokaut, nepārkāpt laulību, nezagt un nepatiesi neliecināt. Šos Bauslības likumus var izpildīt ikviens pilsonisks un tikumisks cilvēks pilsoniskas un tikumiskas dzīves dēļ, bet ka garīgas dzīves dēļ, to tā reliģija noliedz. No kam izriet, ka tās lietas nebūs darīt tikai, lai izvairītos no soda un zaudējuma pasaulē, bet ne lai izvairītos no soda un zaudējuma, pēc tam, kad pasauli pametis. No tam nākas, ka cilvēks, pie kura iepriekš minētā reliģija nostiprinājusies, domā tās lietas esam atļautas Dieva priekšā, bet neatļautas pasaules priekšā. Šādas domāšanas pēc no savas tās reliģijas cilvēks ir visu to ļaunumu iekārē, un nedara tos vienīgi pasaules labad; tāpēc šāds cilvēks, lai gan pasautē nav nokāvis, laulību pārkāpis, zādzis, un nepatiesi liecinājis, pēc nāves tomēr kāro to darīt, un arī dara, kad ārējais, kas viņam pasaulē bija, viņam tiek ņemts; /jo/ ikviena iekāre cilvēkam pēc nāves paliek; no tam nākas, ka tādi cilvēki sadarbojas ar Elli, un nevar citādi kā baudīt likteni ar tiem, kuri ir Ellē. Bet citāds liktenis ir tiem, kuri negrib nokaut, laulību pārkāpt, zagt, un nepatiesi liecināt tāpēc, ka šās lietas darīt ir pret Dievu; viņi pēc kādas cīnīšanās pret tām, tās negrib, tātad nekāro tās darīt, /jo/ viņi saka savā sirdī, ka tās ir grēki, par sevi ellišķas un velnišķas. Šie pēc nāves, kad ārējais, kas viņiem bija pasaules labad, tiek viņiem ņemts, sadarbojas ar Debesi, un tā kā viņi ir Kungā, tad arī nāk debesī.

64. Visām Reliģijām kopējs ir tas, ka cilvēkam būs sevi pārbaudīt (izpētīt), nožēlot grēkus, un no tiem atstāties, un ka, ja viņš to nedara, tad ir pazudināts. Ka tas ir kopējs /princips/ visās Reliģijās, skaties iepriekš 4.5.6.7.8.nr. Kopēja lieta visā Kristīgajā Pasaulē ir arī mācīt Dekalogu, un ka Bērni ar to tiek ievadīti Kristīgā Reliģijā, jo tas ir visu Bērnu — zēnu rokā; paši vecāki un skolotāji saka viņiem, ka to lietu darīšana ir grēkošana pret Dievu; un, runādami ar bērniem, viņi pat citādi neapzinās. Kurš var nebrīnīties, ka tie paši, un arī bērni, kad ir pieauguši, domā, ka viņi zem tās Bauslības neesot, un ka darīt

lietas, kas pie tās Bauslības pieder, nespējot? Vai tam, ka viņi iemācās tā domāt, var būt cits iemesls nekā tas, ka viņi mīl ļaunumus, un tāpēc arī nepatiesības, kas runā tiem par labu? Šie tātad ir, kas Dekaloga baušļus nepadara par Reliģijas lietu. Ka tie paši dzīvo bez Reliģijas, būs redzams *Mācībā par Ticību*.

65. Visām Ciltīm visā zemju Aplī, kurām ir Reliģija, ir tamlīdzīgi baušļi, kādi ir Dekalogā, un visi tie, kuri pēc tiem dzīvo aiz reliģijas, tiek glābti; bet visi, kuri nedzīvo pēc tiem aiz reliģijas, tiek pazudināti. Tie, kuri dzīvo pēc tiem aiz reliģijas, pēc nāves, Eņģeļu pamācīti, uzņem patiesības un atzīst Kungu; tas tāpēc, ka viņi vairās (bēg) no ļaunumiem kā grēkiem, un tāpēc ir labajā, un labais mīl patieso, un aiz mīlestības vēlēdamies to uzņemt — kā iepriekš (32–41.nr.) rādīts. Tas domāts Kunga vārdos Jūdiem: “Dieva valstība jums taps atņemta, un dota Ciltij, kas nes augļus” (Mt.21,43). Tad vēl šajos: “Kad vīndārza Kungs nāks, ļaunos viņš nomaitās, un savu vīndārzu nodos (novietos) citiem kopējiem, kuri Viņam augļus dos savā laikā” (Mt.21,40.41). Un vēl šajos: “Es jums saku, ka daudzi nāks no austrumiem un rietumiem, un no ziemeļiem un dienvidiem, un dusēs Dieva Valstībā; bet Valstības dēļi taps izmesti ārējā tumsībā” (Mt.8,11.12; Lk.13,29).

66. Marka Evaņģēlijā lasāms, “Ka kāds bagātais nāca pie Jēzus, un vaicāja Viņam, ko būs darīt, lai iemantotu mūžīgo dzīvību; kuram Jēzus sacīja: tu baušļus zini: tev nebūs maukot, tev nebūs nokaut, tev nebūs zagt, tev nebūs būt nepatiesam lieciniekam, tev nebūs krāpt, godā savu tēvu un māti. Tas atbildēdams sacīja: To visu esmu sargājis kopš jaunības. Jēzus viņu uzlūkoja, un viņu mīlēja; tomēr sacīja: Vienas lietas tev trūkst: ej, pārdod, kas tik vien tev ir, un dod nabagiem; tad tev būs manta Debesīs; nāc tomēr sekot Man, krustu nesdams” (10,17–22). Teikts, ka Jēzus viņu mīlēja, proti tāpēc, ka viņš sacīja, ka ir sargājis tos baušļus kopš jaunības; bet tā kā triju lietu viņam trūka, proti, ka viņš savu sirdi nebija atraisījis (atstādinājis) no bagātības (dsk.), ka nebija cīnījies pret iekārēm, un ka nebija vēl atzinis Kungu par Dievu, tad Kungs viņam sacīja, lai pārdod visu, kas viņam ir — ar ko domāts atraisīt (atstādināt) sirdi no bagātības (dsk.); lai nes krustu — ar ko domāts cīnīties pret iekārēm; un lai seko Viņam — ar ko domāts atzīt Kungu par Dievu. Šīs lietas, tāpat kā visas, Kungs runāja atbildumos (skaties *Mācībā par Svētajiem Rakstiem* 17.nr.), jo vairīties (bēgt) no ļaunumiem kā grēkiem neviens nespēj, ja neatzīst Kungu, un negriežas pie Viņa, un ja necinās pret ļaunumiem, un šādā kārtā neatstādina no sevis iekāres. Bet par šīm lietām /pateiksim/ vairāk Artikulī par cīņām pret ļaunumiem.

KA, PAR CIK KURŠ VAIRĀS NO VISĀDA VEIDA SLEPKAVĪBĀM KĀ GRĒKIEM, TIK VIŅAM IR MĪLESTĪBA PRET TUVĀKU.

67. Ar Visāda veida (visu sugu) slepkavībām domāts visāda veida ienaidis, nīdēšana un atriebība (dsk.), kas dveš nokaušanu; jo tajos slēpjas slepkavība, tikpat kā uguns malkā zem pelniem; elļiškā uguns nav nekas cits. No tam nākas, ka saka ‘iekarst naidā’ un ‘degt atriebībā’. Šīs ir slepkavības dabīgā nozīmē. Bet Garīgā nozīmē ar slepkavībām ir domāti visi cilvēku dvēseļu nokaušanas un samaitāšanas veidi, kas ir dažādi un daudzi. Bet visaugstākā nozīmē ar slepkavību ir domāta Kunga nīdēšana. (Skat. *Īstā Kristīgā Reliģija*, 310.311.nr.) Šie trīs slepkavību veidi ir viens un ir sakarīgi; jo, kas grib nokaut cilvēka ķermeni pasaulē, tas grib nokaut viņa dvēseli pēc nāves, un grib nokaut Kungu, jo deg dusmās pret Viņu un grib Viņa vārdu (nomen) izdeldēt.

68. Šie slepkavības veidi slēpjas cilvēkā iekšā no dzimšanas, bet viņš tomēr kopš bērnības iemācās tos apsegt ar pieklājību un tikumību, kurās viņam jābūt, dzīvojot ar cilvēkiem pasaulē; un par cik viņš mīl godu un peļņu, par tik sargās, ka tie nerādītos; šāda top cilvēka āriene, lai gan tās lietas ir viņa iekšiene. Tāds ir cilvēks sevī. Tā kā nu mirdams viņš līdz ar ķermeni noliek arī savu ārieni, un patur iekšieni, tad ir skaidrs, kāds velns viņš būtu, ja netiktu reformēts.

69. Tā kā iepriekš minētie slepkavības veidi, kā teikts, iekšēji slēpjas cilvēkā no dzimšanas, un reizē arī visāda veida zagšanas un visāda veida nepatiesas liecināšanas līdz ar iekārēm uz šīm lietām — par kurām turpmāk būs kas sakāms — tad ir skaidrs, ka, ja Kungs nebūtu gādājis reformēšanas līdzekļus, cilvēks nevarētu neiet bojā mūžam. Reformēšanas līdzekļi, ko Kungs gādājis, ir šie: ka cilvēks piedzimst pilnīgā nezināšanā; ka jaundzimušais bērns tiek turēts ārīgas nevainības stāvoklī, nedaudz vēlāk ārīgas labprātības stāvoklī, un beidzot ārīgas draudzības stāvoklī; bet nākot domāšanā no sava saprāta, tiek turēts zināmā brīvībā darboties saskaņā ar prātu. Šis stāvoklis ir tas, kas iepriekš (19.nr.) aprakstīts, un

še turpmākā labad teiktais atkārtojams, proti: “*Cilvēks, kamēr ir Pasaulē, ir vidū starp Elli un Debesi; apakšā ir Elle, un augšā ir Debess; un tad viņš tiek turēts brīvā /izvēlē/ pievērsties vai nu Ellei, vai Debesij. Ja viņš pievērsas Ellei, tad novēršas no Debess; bet ja pievērsas Debesij, tad novēršas no Elles. Jeb, kas ir tas pats, cilvēks, kamēr ir pasaulē, stāv vidū starp Kungu un velnu, un tiek turēts brīvā /izvēlē/ pievērsties vienam vai otram; ja viņš pievērsas velnam, tad novēršas no Kunga; bet ja pievērsas Kungam, tad novēršas no velna. Jeb, kas ir tas pats; cilvēks, kamēr ir pasaulē, ir vidū starp ļauno un labo, un tiek turēts brīvā /izvēlē/ pievērsties vienam vai otram; ja viņš pievērsas ļaunajam, tad novēršas no labā; bet ja pievērsas labajam, tad novēršas no ļaunā.*” Tas teikts iepriekš 19.nr.; skaties arī tur sekojošos 20.21.22.nr.

70. Tā kā nu ļaunais un labais ir divi pretstati, gluži kā elle un debess, vai kā velns un Kungs, tad izriet, ka, ja cilvēks vairās (bēg) no ļaunā kā grēka, tad nāk ļaunajam pretējā — labajā; ļaunajam, kas domāts ar slepkavību, pretējais labais ir tuvākmīlestības labais.

71. Tā kā šis labais un tas ļaunais ir pretstati, tad izriet, ka šis ar tā palīdzību tiek atstādināts; divi pretstati nevar būt kopā, tāpat kā Debess un elle nevar būt kopā. Ja tie būs kopā, tad būs remdenums, par ko Apokalipsē tā /teikts/: “*Es zinu, ka tu neesi ne auksts, ne karsts; kaut jel tu būtu auksts vai karsts; bet tā kā tu esi remdens, un ne auksts, ne karsts, tad Es izspļaušu tevi no savas mutes*” (3,15.16).

72. Kad cilvēks nav vairs slepkavošanas ļaunajā, bet ir tuvākmīlestības labajā, tad, ko tik vien viņš dara, tas ir tās mīlestības labais, tāpat ir labs darbs. Cilvēks Priesteris, kas ir tajā labajā, cikreiz māca un vada, dara labu darbu, tāpēc ka dara to aiz mīlestības glābt dvēseles. Pārvaldes persona, kas ir tajā labajā, cikreiz izkārto un izspriež, dara labu darbu, tāpēc ka dara to aiz mīlestības kalpot tēvijai, sabiedrībai un līdzpilsonim. Tamlīdzīgi arī Tirgotājs, ja viņš ir tajā labajā, tad visa viņa tirgošanās ir labs darbs; tajā ir tuvākmīlestība, un tuvākais ir tēvija, sabiedrība, līdzpilsonis, un arī mājinieki, kuriem viņš pakalpo sev līdzās. Arī Strādnieks, kas ir tajā labajā, aiz tā uzticīgi strādā citu tāpat kā sevis labad, bīdamies kaitēt tuvākam tāpat kā sev. Ka viņu darījumi ir labi darbi, tas tāpēc, ka, par cik kurš vairās (bēg) no ļaunā, tik dara labo, saskaņā ar vispārējo (kopējo) likumu (skaties iepriekš 21.nr.); un kurš vairās (bēg) no ļaunā kā grēka, tas dara labo nevis no sevis, bet no Kunga (18.–31.nr.). Pretējais notiek pie tā, kurš slepkavības veidus, kādi ir ienaidis, nīdēšana, atriebība (dsk.) un vairāki citi, par grēkiem neuzskata; vai viņš ir priesteris, vai pārvaldes persona, vai tirgotājs, vai strādnieks, ko tik vien viņš dara, nav labs darbs, tāpēc ka ikvienā viņa darbā piedalās ļaunais, kas viņā ir iekšā, jo viņa iekšējais ir tas, kas to darbu veic; ārējais var būt labs, tikai citiem, ne pašam.

73. Kungs māca mīlestības labo Vārdā daudzās vietās, un māca to kā izlīgšanu ar tuvāku, Matejā: “*Ja tu pienes savu dāvanu uz altāri, un pie tā atminies, ka tavam brālim ir kas pret tevi, tad atstāj dāvanu turpat altāra priekšā, un noej papriekš izlīgsti ar savu brāli, un tad nāc pienest savu dāvanu. Un esi labvēlīgs savam pretiniekam, kamēr esi ceļā ar viņu, ka pretinieks nenodod tevi soģim, un soģis nenodod tevi kalpotājiem un neiemet tevi cietumā; amen Es tev saku, tu neiziesi, tiekāms nenomaksāsi pēdējo artavu*” (5,23–26). ‘Ar brāli izlīgt’ nozīmē (ir) vairīties no ienaida, nīdēšanas, un atriebšanās; ir skaidrs, ka tas nozīmē (ir) vairīties no tā kā grēka. Vēl Kungs māca Matejā: “*Visu, ko tik vien jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat darait arī jūs viņiem. Šī ir Bauslība un Pravieši*” (7,12); tāpat nedarīt ļauno; un vairākās citās vietās. Kungs māca arī, ka ‘nokaut’ ir arī velti dusmoties uz brāli jeb tuvāku, un turēt viņu par ienaidnieku (Mt.5,21.22).

KA, CIK KURŠ VAIRĀS NO VISĀDA VEIDA LAULĪBAS PĀRKĀPUMIEM KĀ GRĒKIEM, TIK VIŅŠ MĪL TIKLĪBU.

74. Ar ‘laulības pārkāpšanu’ sestajā Dekaloga bauslī dabīgā nozīmē domāta ne tikai maukošana, bet arī neķītrību darīšana, izlaidīga runāšana un nešpetna domāšana. Bet garīgā nosāmē ar ‘laulības pārkāpšanu’ ir domāta Vārda labā (dsk.) sagānīšana un tā patiesā (dsk.) viltošana. Bet visaugstākā nozīmē ar ‘laulības pārkāpšanu’ ir domāta Kunga Dievišķības noliegšana un Vārda profānēšana. (skat. *Īstā Kristīgā Reliģija* 313–315). Šīs lietas ir visāda veida laulības pārkāpumi. Dabīgs cilvēks no prāta gaismas var zināt, ka ar ‘laulības pārkāpšanu’ domāta arī neķītrību darīšana, izlaidīga runāšana un nešpetna domāšana; bet viņš nezina, ka ar ‘laulības pārkāpšanu’ domāta arī Vārda labā (dsk.) sagānīšana un tā patiesā (dsk.) viltošana; un vēl mazāk viņš zina, ka ar to domāta Kunga Dievišķības noliegšana un Vārda

profānēšana. Tāpēc viņš nezina arī, ka Laulības pārkāpšana ir tik liels ļaunums, ka to var saukt par pašu velnišķo, jo kurš ir dabīgā Laulības pārkāpšanā, tas ir arī garīgā Laulības pārkāpšanā, un otrādi. Ka tā ir, tas būs aprādīts īpašā Darbiņā *par Laulību*. Bet tie, kuri laulības pārkāpumus ticības un dzīves pēc par grēkiem netur, ir visu veidu laulības pārkāpumos reizē.

75. Ka, par cik kurš vairās no laulības pārkāpšanas, par tik mīl laulību; jeb, kas ir tas pats, par cik kurš vairās no laulības pārkāpšanas izlaidības, par tik mīl tiklību, tas tāpēc, ka laulības pārkāpšanas izlaidība un laulības tiklība ir divi pretstati, kāpēc par cik cilvēks nav vienā, par tik viņš ir otrā; ir gluži tāpat kā teikts iepriekš 70.nr.

76. Neviens nevar zināt, kāda ir laulības tiklība, kāviem tas, kurš vairās no laulības pārkāpšanas izlaidības kā grēka. Cilvēks var zināt, kurā no šīm divām viņš ir, bet nevar zināt, kurā viņš nav. Ja viņš arī no apraksta vai par to domādams kaut cik zina, kurā no tām viņš nav, tad tomēr zina to ne citādi kā neskaidri (kā ēnā) un šaubīdamies, un tāpēc neredz to skaidri (gaismā) un bez šaubīšanās kā tikai tad, kad viņš tajā ir; šī tātad ir zināšana; bet tā ir zināšana un nezināšana. Patiesība ir tā, ka laulības pārkāpšanas izlaidība un laulības tiklība savā starpā ir gluži ka elle un debess savā starpā; un ka laulības pārkāpšanas izlaidība izveido elli pie cilvēka, un laulības tiklība izveido debesi pie viņa. Bet nav laulības tiklības citam kā vien tam, kurš vairās no laulības pārkāpšanas izlaidības kā grēka (skaties turpmāk 111. nr.).

77. No tam var nešaubīgi (ne divpusīgi) spriest un redzēt, vai cilvēks ir Kristietis vai nav; un pat, vai cilvēkam ir kāda Reliģija vai nav. Kas laulības pārkāpumus aiz ticības un dzīves par grēkiem neuzskata (nepataisa), tas nav Kristietis, nedz arī tam ir reliģija; bet arī otrādi, kas no laulības pārkāpumiem kā grēkiem vairās (bēg), un vēl vairāk, kas no tiem novēršas, un vēl vairāk, kas tos tāpēc neieredz, tam ir reliģija; un ja viņš ir Kristīgā Baznīcā, tad ir Kristietis. Bet vairāk kas par šīm lietām būs pateikts Darbiņā *par Laulību*. Pagaidām skaties kas par tām teikts Darbā *par Debesi un Elli* 366.–386.nr.

78. Ka ar 'laulības pārkāpšanu' domāta arī neķītrību darīšana, izlaidīga runāšana un nešpetna domāšana, redzams no Kunga vārdiem Matejā: "*Jūs esat dzirdējuši, ka vecajiem teikts: Tev nebūs laulību pārkāpt! Bet Es jums saku, ka, ja kas uzlūko svešu sievieti, to iekārodams, tas jau ir laulību pārkāpis ar viņu savā sirdī*" (5,27.28).

79. Ka garīgā nozīmē ar 'laulības pārkāpšanu' ir domāta Vārda labā sagānīšana un tā patiesā viltošana, redzams no sekošām vietām: "*Babilone ar savas maucības vīrnu ir dzirdījusi visas ciltis*" (Apok.14,8). "*Eņģelis sacīja: Es tev rādīšu tiesu par lielo Mauku, kas sēd uz daudziem ūdeņiem, ar kuru ir maukojuši zemes ķēniņi*" (Apok.17,1.2). "*Babilone ar savas maucības niknuma vīnu ir dzirdījusi visas ciltis, un zemes ķēniņi ar to ir maukojuši*" (Apok.18,3). "*Dievs ir notiesājis lielo Mauku, kas ir samaitājusi zemi ar savu maucību*" (Apok.19,2). 'Maukošana' teikta par Babiloni tāpēc, ka ar 'Babiloni' ir domāti tie, kas piedēvē sev Kunga Dievišķo varu, un profānē Vārdu, to sagānīdami un viltodami, kāpēc arī Babiloni sauc par '*zemes maucību un negatnību māti*' (Apok.17,5). Tamlīdzīga lieta ar 'maucību' apzīmēta arī Praviešos, piemēram Jeremijā: "*Jeruzalemes praviešos Es redzēju šausmīgu nocietināšanos, pārkāpjot laulību un staigājot melos*" (23,14). Eceķieli: "*Divas sievietes vienas mātes meitas maukoja Ēģiptē; savā jaunībā tās maukoja. Viena maukoja zem Manis būdama, un mīlēja savus mīlākos Asīriešus kaimiņos, tā veltīja (deva) savas maucības viņiem; tomēr savas maucības ar Ēģipti nepameta. Tā otra samaitāja savu mīlestību vairāk nekā viņa, un savās maukošanās pārspēja savas māsas maukošanās; tā vairoja savas maukošanās un mīlēja Kaldiešus. Bābeles dēli nāca pie viņas uz mīlas gultu (klātgulēšanu) un aptraipīja viņu ar savu maukošanu*" (23,2–17). Tas teikts par Izraēliešu un Jūdu Baznīcu, kuras tur ir 'vienas mātes meitas', ar viņu 'maukošanu' domāta Vārda sagānīšana un viltošana (dsk.), un tā kā Vārdā ar 'Ēģipti' ir apzīmēta zināšana, ar 'Asiriju' — prātošana, ar 'Kaldeju' — patiesā profānēšana, un ar 'Bābeli' — labā profānēšana, tad teikts, ka ar tām tās ir 'maukojušas'. Tamlīdzīgi teikts par 'Jeruzalemi', ar ko apzīmēta Baznīca mācības ziņā, Eceķieli: "*Jeruzaleme, tu paļāvies uz savu skaistumu, un maukoji savas slavas dēļ tiktāl, ka izgāzi savas maucības uz ikvienu garāmgājēju. Tu maukoji ar Ēģiptes dēliem, saviem kaimiņiem, kas lieli miesā, un vairoji savu maukošanu. Tu maukoji ar Ašūra dēliem; un kad tev nepietika, ar kuriem tu maukoji, tu vairoji savu maukošanu līdz pat tirgošanās zemei Kaldejai. Laulības pārkāpēja sieva, zem sava vīra būdama, pieņem svešus. Visi dod savām maukām maksu, bet tu devi maksu visiem saviem mīlākiem, lai tie tavā apkārtnē nāktu pie tevi stavās maucībās. Tāpēc, Mauka, klausī Jehovas vārdu*" (16,15.26.28.29.32.33.35.u.t.) Ka ar 'Jeruzalemi' domāta Baznīca, skaties *Mācība par Kungu* 62.63.nr. Tamlīdzīga lieta ar 'maucību' apzīmēta arī Jezajas 23,17.18; 57,3; Jeremijas 3,2.6.8.9; 5,1.7, 13,27; 29,23;

Michas 1,7; Nahuma 3,3,4; Hozejas 4,7.10.11; tad vēl 3.Moz.20,5; 4.Moz.14,33; 15,39; un citur. Tālab arī Jūdu Cilti Kungs nosauca par 'Laulības pārkāpēju dzimumu' (Mt.12,39; 16,4; Mr.8,38).

KA, PAR CIK KURŠ VAIRĀS NO VISĀDA VEIDA ZAGŠANAS KĀ GRĒKIEM, PAR TIK VIŅŠ MĪL GODĪGUMU.

80. Ar 'zagšanu' dabīgā nozīmē domāta ne tikai zagšana un laupīšana, bet arī krāpšana, un otram jebkādā veidā viņa labumu atņemšana. Bet garīgā nozīmē ar 'zagšanu' domāta otram viņa ticības patiesību un viņa labprātības labā (dsk.) nolaupīšana. Bet visaugstākā nozīmē ar 'zagšanu' domāta Kungam tā, kas ir Viņa, atņemšana un sev piedēvēšana, tātad sev taisnības un nopelna piespriešana (skat *Īstā Kristīgā Reliģija* 317.–319.nr.). Un šis Lietas arī izveido (iztaisa) vienu, tāpat kā visu sugu laulības pārkāpumi, un visu sugu slepkavības, pā kurām agrāk bija runa. Ka tās izveido vienu, tas tāpēc, ka tās ir viena otrā.

81. Zagšanas ļaunums ieiet cilvēkā dziļāk nekā kāds cits ļaunums, tāpēc ka tas ir saistīts ar viltību un blēdību, un viltība un blēdība ieviešas līdz pat cilvēka garīgajam sirdsprātam, kurā ir viņa domāšana līdz ar saprātu. Ka cilvēkam ir garīgs Sirdsprāts un dabīgs Sirdsprāts, būs redzams turpmāk.

82. Ka, par cik kurš vairās (bēg) no zagšanas kā grēka, tik viņš mīl godīgumu, tas tāpēc, ka zagšana ir arī krāpšana, un krāpšana un godīgums ir divi pretstati, kālabad, par cik kurš nav krāpšanā, par tik viņš ir godīgumā.

83. Ar godīgumu domāta arī Nevainojamība, Taisnīgums, Uzticamība, Krietnums. Šajās lietās cilvēks nevar būt pats no sevis tā, ka mīlētu tās aiz tām un to labad; bet kas vairās (bēg) no krāpšanas, viltības un blēdības kā grēkiem, tas tajās tā ir nevis no sevis, bet no Kunga — kā iepriekš (18.–31. nr.) rādīts: tā Priesteriss, tā pārvaldes Persona, tā Tiesnesis, tā Tirgotājs, tā Strādnieks, tā ikviens savā uzdevumā.

84. Šīs lietas Vārds māca daudzās vietās, no kurām ir ņemtas šīs: *"Kas staigā taisnībā, un runā pareizību (dsk.); kam ribjas peļņas dēļ citus apspiest, kas nokrata savas rokas no dāvanu ņemšanas, kas aizbāž savas ausis neklausīties uz asinīm, un aizver savas acis nelūkoties uz ļaunu, tas dzīvos augstumos"* (Jez.33,15.16). *"Jehovah, kas uzturēsies Tavā teltī? kas mājās Tava svētuma kalnā? — Kas nevainojami staiā un dara taisnību; ta ar savu mēli citus neaprunā un nedara ļaunu savam tuvākam (biedram)"* (Ps.15,1.2.3.u.t.). *"Manas acis raugās uz zemes uzticīgajiem, ka tie paliek (sēd) pie Manis. Kas nevainojamu ceļu staigā, tas kalpos Man. Kas blēdību dara, tas nesēdēs mana nama vidū; kas melus runā, nepastāvēs manu acu priekšā. Pirms rītausmas Es izdeldēšu visus zemes bezdievīgos, lai izdeldētu no pilsētas visus netaisnības darītājus"* (Ps.101,6.7.8).

Ka, ja kas nav iekšēji godīgs, taisns, uzticams un krietns, tas tomēr ir negodīgs, netaisns, neuzticams un nekrietns, to Kungs māca šādiem vārdiem: *"Ja jūsu taisnība nav pārāka par Rakstu mācītāju un Farizeju taisnību, tad jūs debesu valstībā neieiesit"* (Mt.5,20). Ar taisnību, kas pārāka par Rakstu mācītāju un Farizeju taisnību, ir domāta iekšējāka taisnība, kādā ir cilvēks, kurš ir Kungā. Ka tāda ir tam, kurš ir Kungā, arī to Viņš Pats māca Jāņa Eivaņģēlijā: *"Godību, ko Tu Man esi devis, Es esmu devis viņiem, lai viņi būtu viens, kā mēs esam viens, Es viņos, un Tu Manī, lai viņi būtu pilnīgi viens; un lai mīlēšana, ar ko Tu Manī esi mīlējis, būtu viņos un Es viņos"* (17,22.23.26); no kam ir skaidrs, ka viņi ir pilnīgi tad, kad Kungs ir viņos. Viņi ir tie, kas nosaukti 'sirdī šķīstiem, kas Dievu redzēs', un par 'pilnīgiem kā Tēvs Debesīs' (Mt.5,8.48).

85. Iepriekš (81.nr.) teikts, ka zagšanas ļaunums ieiet cilvēkā dziļāk nekā kāds cits ļaunums, tāpēc ka tas ir saistīts ar viltību un blēdību; un viltība un blēdība ieviešas līdz pat cilvēka garīgajam sirdsprātam, kurā ir viņa domāšana līdz ar saprātu; kāpēc tagad pasakāms kaut kas par cilvēka Sirdsprātu. Ka cilvēka Sirdsprāts ir viņa saprāts un griba reizē, skaties iepriekš 43.nr.

86. Cilvēkam ir dabīgs Sirdsprāts un garīgs Sirdsprāts; dabīgais Sirdsprāts ir apakšā un Garīgais Sirdsprāts ir augšā. Dabīgais Sirdsprāts ir viņa pasaules sirdsprāts, un garīgais Sirdsprāts ir viņa debess sirdsprāts. Dabīgo Sirdsprātu var saukt par dzīvniecisku sirdsprātu, un garīgo Sirdsprātu par cilvēcisku sirdsprātu. Cilvēks arī atšķiras no dzīvnieka ar to, ka viņam ir garīgs Sirdsprāts; ar šo viņš var būt Debesīs, pasaulē būdams. No tam arī nākas, ka cilvēks dzīvo pēc nāves.

Ar saprātu cilvēks var būt garīgajā Sirdsprātā — un tādējādi Debesī, bet ar gribu nevar būt garīgajā Sirdsprātā un tādējādi Debesī, ja nevairās no ļaunumiem kā grēkiem; un ja nav tajā arī ar gribu, tad tomēr nav debesī, jo griba novelk saprātu uz leju, un padara to sev līdzās par tādu pat dabīgu un dzīvniecisku.

Cilvēku var pielīdzināt dārzam, Saprātu — gaismai, un Gribu — siltumam. Ziemas laikā dārzs ir gaismā, un ne reizē arī siltumā; bet ir gaismā un reizē arī siltumā vasaras laikā. Tādējādi cilvēks, kurš ir vienīgi saprāta gaismā, ir kā dārzs ziemas laikā; bet kurš ir saprāta gaismā un reizē gribas siltumā, ir kā dārzs vasaras laikā. Saprāts ir arī gudrs no garīgās gaismas, un Griba arī mīl no garīgā siltuma, jo garīgā Gaisma ir Dievišķā Gudrība, un garīgais siltums ir Dievišķā Mīlestība.

Kamēr cilvēks nevairās (nebēg) no ļaunumiem kā grēkiem, tikmēr ļaunumu iekāres aizsprosto dabīgā sirdsprāta iekšējākos /iecirķņus/ gribas pusē, kuras iekāres ir tur kā biezs aizsegs, un kā melns mākonis zem garīgā Sirdsprāta, un neļauj tam atvērties. Bet tiklīdz cilvēks vairās (bēg) no ļaunumiem kā grēkiem, tūdaļ Kungs no Debess iedarbojas (ieplūst), un aizsegu noņem, un mākonis izkļiedē, un atver garīgo Sirdsprātu, un tā ielaiž cilvēku Debesī.

Kamēr ļaunumu iekāres, kā teikts, dabīgā sirdsprāta iekšējākos /iecirķņus/ aizsprosto, tikmēr cilvēks ir ellē; bet tiklīdz Kungs tās iekāres ir izkļiedējis, cilvēks ir debesī. Tad vēl, kamēr ļaunumu iekāres dabīgā sirdsprāta iekšējākos /iecirķņus/ aizsprosto, tikmēr cilvēks ir dabīgs; bet tiklīdz Kungs tās iekāres ir izkļiedējis, cilvēks ir garīgs. Tad vēl, kamēr ļaunumu iekāres dabīgā sirdsprāta iekšējākos /iecirķņus/ aizsprosto, tikmēr cilvēks ir dzīvnieks, atšķirdamies tikai ar to, ka var domāt un runāt, arī par tādām lietām, ko acīm neredz — kas viņam ir no spējas pacelt saprātu debess gaismā; bet tiklīdz Kungs tās iekāres ir izkļiedējis, cilvēks ir cilvēks, tāpēc ka tad aiz labā, kas ir gribā, viņš saprātā domā patieso. Tad vēl, kamēr ļaunumu iekāres dabīgā sirdsprāta iekšējākos /iecirķņus/ aizsprosto, tikmēr cilvēks ir kā dārzs ziemas laikā; bet tiklīdz Kungs tās iekāres ir izkļiedējis, viņš ir kā dārzs vasaras laikā.

Gribas un saprāta saistība cilvēkā (pie cilvēka) Vārdā domāta ar ‘Sirdi un Dvēseli’, un ar ‘Sirdi un Garu’; piemēram, kur teikts, ka būs mīlēt Dievu ‘no visas Sirds un no visas Dvēseles’ (Mt.22,31), un ka Dievs dos ‘jaunu Sirdi un jaunu Garu’ (Eceķ.11,19; 36,26.27); ar ‘Sirdi’ domāta Griba un tās mīlestība, un ar ‘Dvēseli’ un ar ‘Garu’ — Saprāts un tā gudrība.

KA, PAR CIK KURŠ VAIRĀS NO VISĀDA VEIDA NEPATIESAS LIECINĀŠANAS KĀ GRĒKIEM, PAR TIK VIŅŠ MĪL PATIESĪBU.

87. Ar ‘nepatiesu liecināšanu’ dabīgā nozīmē domāts ne tikai būt par nepatiesu liecinieku, bet arī melot un /citam/ neslavu celt. Ar ‘nepatiesu liecināšanu’ garīgā nozīmē domāts teikt un pārliecināt, ka nepatiesais ir patiesais, un ka ļaunais ir labais, un otrādi. Bet visaugstākā nozīmē ar ‘nepatiesu liecināšanu’ domāta Kunga un Vārda zaimošana. Šīs lietas ir ‘nepatiesa liecināšana’ trīskārtējā nozīmē (skat. Īstā Kristīgā Reliģija 322.323.nr.). Ka cilvēkā (pie cilvēka), kurš nepatiesa liecina, runā melus un ceļ neslavu, tās izveido (iztaisa) vienu, var redzēt no tā, kas rādīts *Mācībā par Svētajiem Rakstiem*, par trīskārtēju saturu visās Vārda lietās (5.6.7.nr.u.t.; un 57.nr.).

88. Tā kā Meli un Patiesība ir divi pretstati, tad izriet, ka, par cik kurš vairās (bēg) no meliem kā grēka, tik viņš mīl patiesību.

89. Par cik kurš mīl Patiesību, tik viņš grib to zināt, un tik jūtas sirdi ierosmināts, kad to atrod; cits neviens gudrībā nenāk; un cik viņš mīl to darīt, tik jūt, cik mīlīga ir gaisma, kurā ir patiesība. Tamlīdzīgi ir ar pārējām līdz šim minētām lietām, piemēram ar Godīgumu un Taisnību tajā (pie tā), kurš vairās (bēg) no visāda veida zagšanas; ar Tiklību un Šķīstumu tajā, kurš vairās no visāda veida laulības pārkāpšanas; un ar Mīlestību un Labprātību tajā, kurš vairās no visāda veida slepkavības, un tā tālāk. Bet kurš ir pretējās lietās, tas nekā par tiem /tikumiem/ nezina, jebšu tajos ir viss, kas /tiešām/ ir kaut kas.

90. Patiesība ir tā, kas domāta ar ‘sēklu druvā’, par ko Kungs tā saka: “*Sējējs izgāja sēt; un sējot cita krita uz ceļu un tapa samīta, un debess putni to apēda; bet cita krita uz akmenāju, bet kad paaugās, sakalta, tāpēc, ka tai nebija saknes. Cita krita starp ērkšķiem, un reizē uzdīgušie ērkšķi to nomāca. Un cita krita labā zemē, un uzdīgusi nesa daudz augļu*” (Lk.8,5–8; Mt.13,3–8; Mr.4,3–8). ‘Sējējs’ tur ir Kungs, un ‘sēkla’ ir Viņa Vārds, tāpat Patiesība; ‘sēkla uz ceļa’ ir pie tiem, kam patiesība nerūp; ‘sēkla uz akmenāja’

ir pie tiem, kam patiesība rūp, bet ne pašas tās patiesības dēļ, tātad ne iekšēji; 'sēkla starp ērkšķiem' ir pie tiem, kuri ir ļaunuma iekārēs; bet 'sēkla labā zemē' ir pie tiem, kuri patiesības, kas ir Vārdā, no Kunga mīl, un no Viņa tās dara, tātad nes augļus. Ka šīs lietas tur domātas, tas redzams no to izskaidrojuma no Kunga (Mt.13.19–23.37; Mr.4.14–20; Lk.8.11–15). No sacītā ir skaidrs, ka Vārda patiesība nevar iesakņoties pie tiem, kuriem patiesība nerūp; nedz arī, pie tiem, kuri patiesību mīl ārīgi, nevis iekšēji; nedz arī pie tiem, kuri ir ļaunuma iekārēs; bet pie tiem, pie kuriem Kungs ļaunuma iekāres ir izklidējis. Pie šiem sēkla, tas ir, Patiesība, iesakņojas viņu garīgajā Sirdsprātā — par ko bija runa iepriekš 86.nr. beigās.

91. Parastais uzskats pašlaik ir, ka glābtam tapt nozīmē (ir) ticēt šo vai to, ko Baznīca māca; un ka glābtam tapt nav darīt dekaloga baušļus, kuri ir nenokaut, nepārkāpt laulību, nezagt, nepatiesi neliecināt šaurā un plašā nozīmē; jo saka, ka Dievs neraugoties uz darbiem, bet uz ticību; jebšu, par cik kurš ir tajos ļaunumos, par tik viņam nav ticības (skaties iepriekš 42.–52.nr.). Pavaicā prātam, un ieskati, vai kādam slepkavam, laulības pārkāpējam, zaglim un nepatiesam liecinātājam, kamēr tas ir šo lietu iekārē, var būt ticība? tāpat arī, vai šo lietu iekāri var izklidēt citādi, nekā negribot tās darīt, tāpēc ka tās ir grēki, tas ir, tāpēc ka tās ir ellišķas un velnišķas? Tāpēc, kurš domā (tic), ka glābtam tapt nozīmē (ir) ticēt šo vai to, ko Baznīca māca, un kurš tomēr tāds ir, tas nevar nebūt mulķis — saskaņā ar Kunga vārdiem Mateja 7,26. Šāda Baznīca ir aprakstīta **Jeremijā**: “*Nostājies Jehovas Nama vārtos, un uizsauc tur šo Vārdu: Tā sacīja Jehovah Cebaot, Izraēļa Dievs: Darait labus savus ceļus un savus darbus. Nepaļaujieties uz melu vārdiem, sacīdami: Jehovas Dievnams, Jehovas Dievnams, Jehovas Dievnams. Vai zagdami, nokaudami, un laulību pārkāpdami un nelīgi zvērēdami, jūs pēc tam nāksit un stāvēsit Manā priekšā šajā Namā, kas nosaukts manā Vārdā, un sacīsit: Mēs esam izglābti (izrauti), darīdami tās negantības? Vai šis Nams ir tapis par laupītāju alu? Arī Es, redzi, esmu to redzējis, saka Jehovah (Jehovah izteiciens)*” (7,2.3.4.9.10.11).

KA NEVIENS NEVAR VAIRĪTIES NO ĻAUNUMIEM KĀ GRĒKIEM — TIKTĀL KA IEKŠĒJI NO TIEM NOVĒRSTOS — JA NE CĪNOTIES PRET TIEM.

92. Katrs no Vārda un no Doktrīnas, kas no Vārda atvasināta, zina, ka cilvēka Pašdaba no dzimšanas ir ļauna, un ka no tam nākas, ka aiz iedzimtas iekāres viņš ļaunumus mīl un uz tiem nesas, piemēram, ka grib atriebties, grib krāpt, grib aprunāt, un grib laulību pārkāpt; un ja nedomā, ka tie ir grēki, un tāpēc tiem nepretojas, tad dara tos ikreiz, kad rodas izdevība, un ja no tam necieš viņa paša labā slava goda vai peļņas dēļ. Turklāt nāk vēl tas, ka cilvēks, ja viņam nav reliģijas, dara tos aiz patikas.

93. Tā kā šī cilvēka Pašdaba veido (iztaisa) viņa dzīvības pirmo sakni, tad ir skaidrs, kāds koks cilvēks būtu, ja tā sakne netiktu izravēta, un jauna sakne tās vietā iedēstīta; viņš tad būtu sapuvis koks, par kuru teikts, ka tas ir nocērtams un ugunī iemetams (Mt.3,10; 7,19). Šī sakne nav atstādināma, un jauna tās vietā ielikama, ja cilvēks neraugās uz ļaunumiem, kas to sakni veido (iztaisa), kā kaitīgiem savai dvēselei, un tāpēc negrib tos atstādināt (atsvešināt); bet tā kā tie ir viņa Pašdabas piederums, un tāpēc ir patīkami, tad viņš to citādi nevar kā negribīgi, un ar žēlumu, tātad pret tiem cīnoties.

94. Ikviens, kas tic, ka ir elle un debess, un ka debess ir mūžīga laimība, un ka elle ir mūžīga nelaimība, un kas tic, ka ellē nāk tie, kuri ļaunu (dsk.) dara, un debesī — kuri labu (dsk.) dara; tas cīnās; un kurš cīnās, tas darbojas no iekšienes (no iekšējākā), un pret pašu iekāri, kura veido (iztaisa) ļaunuma sakni; jo, kas pret kaut ko cīnās, tas to negrib, un iekārot ir gribēt. No tam ir skaidrs, ka ļaunuma sakne nav atstādināma citādi kā ar cīņu.

95. Par cik tātad kurš cīnās, un šādā kārtā ļaunumu atstādina, par tik tā vietā nāk labais, un par tik viņš no labā redz ļauno sejā, un tad redz arī, ka tas ir ellišķs un šausmīgs; un tā kā tas ir tāds, tad no tā ne tikai vairās (bēg), bet arī novēršas, un beidzot to neieredz.

96. Cilvēks, kurš pret ļaunumiem cīnās, nevar necīnīties it kā pats no sevis; jo kas necīnās it kā pats no sevis, tas necīnās; tas stāv kā automāts, neko neredzēdams un neko nedarīdams, un pastāvīgi domā no ļaunā nevis pret, bet par to. Bet pienācīgi tomēr jāzina, ka vienīgi Kungs cīnās cilvēkā pret ļaunumiem, un ka cilvēkam tikai izliekas, it kā viņš pats no sevis cīnītos, un ka Kungs grib, lai cilvēkam tā

liktos, tāpēc ka bez šāda šķituma cīņas nav (non existit), un tādā kārtā nav arī reformēšanas.

97. Šī cīņa nav grūta, kā vien tiem, kas atlaiduši iemauktus visām iekārēm, un ar nodomu tām ļāvušies; un vēl tiem, kas nocietinādamies ir Vārda un Baznīcas svētumus nonievājuši (jeb atraidījuši). Bet pārējiem tā nav grūta; lai tik viņi pretojas ļaunumu nodomam kaut reizi nedēļā vai divreiz mēnesī, un viņi manīs /sevi/ pārmaiņu.

98. Kristīgo Baznīcu sauc par cīnītāju Baznīcu, un nevar teikt to esam cīnītāju ja ne pret velnu, tā tad pret ļaunumiem, kuri ir no elles; elle ir velns. Tā cīņa ir kārdinājums, kurā nāk Baznīcas cilvēks.

99. Par Cīņām pret ļaunumiem, kuras ir kārdinājumi, Vārdā daudzās vietās ir runa. Tās domātas sekošos Kunga vārdos: “*Es jums saku, ja kviešu grauds, zemē kritis, nenomirst, tad tas paliek viens; bet ja tas nomirst, tas nes daudz augļu*” (Jņ.12,24). Tad vēl šajos: “*Kas grib nākt man pakaļ, tas lai pats sevi aizliedz, un ņem savu krustu, un seko Man. Kas gribēs savu dvēseli saglabāt, tas to zaudēs (samaitās), bet kas savu dvēseli Manīs dēļ, un Evaņģēlija dēļ būs zaudējis, tas to saglabās*” (Mr.8,34.35). Ar ‘krustu’ šē domāta kārdināšana, kā arī Mt.10,38, 16,24, Mr.10,21; Lk.14,27, ar ‘dvēseli’ šē domāta cilvēka Pašdabas dzīvība, kā arī Mt.10,39, 16,25, Lk.9,24; sevišķi Jņ.12,25; kas ir arī ‘miesas dzīvība, kas neko nelīdz’ (Jņ.6,36). Par Cīņām pret ļaunumiem, un par uzvarām pār tiem, Kungs Apokalipsē runā uz visām Baznīcām. **Baznīcai Efezā** Viņš saka: “*Kas uzvar, tam Es došu ēst no dzīvības koka, kas ir Dieva paradīzes vidū*” (Apok.2,7). **Baznīcai Smirnā**: “*Kas uzvarēs, tam nekāda vaina nenotiks no otrās nāves*” (Apok.2,11). **Baznīcai Pergamā**: “*Kas uzvar, tam Es došu ēst no apslēptās Mannas; un došu viņam baltu akmentiņu (calculus; akmentiņus senatnē lietoja balsojot, balts akmentiņš nozīmēja piekrišanu, resp. attaisnojumu), un uz tā akmentiņa jaunu vārdu rakstītu, ko neviens nezina, kā vien tas, kas to dabū*” (Apok.2,17). **Baznīcai Tiatīrās**: “*Kas uzvarēs un darīs (saglabās) manus darbus līdz galam, tam Es došu varu pār ciltīm, un rīta zvaigzni*” (Apok.2,26.28). **Baznīcai Sardos**: “*Kas uzvarēs, taps ieģērbts baltās drēbēs; un Es neizdzēsīšu viņa vārdu no dzīvības grāmatas; un apliecināšu viņa vārdu sava Tēva priekšā un Viņa eņģeļu priekšā*” (Apok.3,5). **Baznīcai Filadelfijā**: “*Kas uzvarēs, to Es darīšu par balstu Dieva Namā (Templī), un rakstīšu uz viņa sava Dieva Vārdu (Nomen), un Dieva pilsētas Jaunās Jeruzalemes vārdu, kura nonāk iz Debess no Dieva, un manu jauno vārdu*” (Apok.3,12). **Baznīcai Laodiķejā**: “*Kas uzvarēs, tam Es došu sēdēt ar Mani uz mana Troņa*” (Apok.3,21).

100. Par tām Cīņām, kuras ir Kārdinājumi, sevišķi teikto skaties *Jaunās Jeruzalemes Mācībā*, kas izdota Londonā 1758. Gadā, no 187–201.nr. No kurienes un kādi tie ir — 196.197.nr. Kā un kad tie notiek — 198.nr. Kas labs ar tiem tiek panākts — 199.nr. Ka Kungs cīnās par cilvēku — 200.nr. Par Kunga Cīņām jeb Kārdinājumiem — 201.nr.

KA CILVĒKAM IR JĀVAIRĀS NO ĻAUNUMIEM KĀ GRĒKIEM, UN JĀCĪNĀS PRET TIEM, IT KĀ PAŠAM NO SEVIS.

101. No Dievišķās Kārtības nākas, ka cilvēkam aiz Brīvas gribēšanas (ex Libero) ir jādarbojas saskaņā ar Prātu, jo aiz brīvas gribēšanas saskaņā ar prātu darboties nozīmē (ir) darboties no sevis. Bet tās divi Spējas, Brīvība un Prāts, nav cilvēka paša, bet ir Kunga pie viņa; un kamēr viņš ir cilvēks, tās netiek viņam atņemtas, tāpēc ka bez tām viņu nevar reformēt, jo bez tām viņš nevar grēkus nožēlot, nevar cīnīties pret ļaunumiem, un beidzot nest (darīt) grēku nožēlošanas cienīgus augļus. Tā kā nu Brīvība un Prāts cilvēkam ir no Kunga, un no tiem cilvēks darbojas, tad izriet, ka viņš darbojas nevis no sevis, bet it kā no sevis. (Ka cilvēkam ir Brīvība no Kunga, skaties iepriekš 19.20.nr.; un Darbā par *Debesi un Elli* 589.–596.nr.; un 597.–603.nr. Kas ir Brīvība, skaties *Jaunās Jeruzalemes Mācībā*, kas izdota Londonā 1758.g., 141.–149.nr. — Šī ir autora piezīme.)

102. Kungs mīl cilvēku, un grib pie viņa mājot, bet nevar viņu mīlēt un pie viņa mājot, ja netiek uzņemts un pretī mīlēts; no tam un ne citādi nākas (ir) saistība. Šim nolūkam Kungs ir devis cilvēkam Brīvību un Prātu — Brīvību domāt un gribēt it kā no sevis, un Prātu, pēc kā domāt un gribēt. Mīlēt kādu un ar to saistīties, ja tam nav pretimnākšanas, nevar, nedz arī var ieiet pie kāda un palikt, kurš neuzņem. Tā kā uzņemšana un pretimnākšana cilvēkā ir no Kunga, tad Kungs saka: “*Palieciet Manī un Es jūsos*” (Jņ.15,4). “*Kas paliek Manī, un Es viņā, tas nes daudz augļu*” (Jņ.15,5). “*Tanī dienā jūs atzīsīt, ka jūs esat Manī, un Es jūsos*” (Jņ.14,20). Ka Kungs ir patiesajā un labajā, ko cilvēks uzņem, un kas ir

viņā (pie viņa), to arī Viņš māca: “Ja jūs paliksit Manī, un mani vārdi paliks jūsos. Ja jūs manus baušļus glabāsit, tad paliksit manā mīlestībā” (Jņ.15,7,10). “*Kam mani baušļi ir un kas tos dara, tas Mani mīl, un Es viņu mīlēšu, un pie viņa mājōšu*” (Jņ.14,21,23). Tādā kārtā Kunga mājō savējā pie cilvēka, un cilvēks mājō tajās lietās, kuras ir no Kunga, un tādā kārtā Kungā.

105. Tā kā tā pretimnākšana un atgriezenība, un no tam savstarpība, cilvēkam ir no Kunga, tad Kungs saka, ka cilvēkam būs grēkus nožēlot; un neviens nevar tos nožēlot, ja ne pats no sevis. Jēzus sacīja: “*Ja grēkus nenožēlosit, tad visi iesit bojā*” (Lk.13,3,5). “*Jēzus sacīja: Dieva Valstība ir pietuvojusies, nožēlojiet grēkus, ticiet Evanģēlijam*” (Mr.1,14,15). “*Jēzus sacīja: Es esmu nācis aicināt grēciniekus uz grēku nožēlošanu*” (Lk.5,32). “*Jēzus sacīja Baznīcām: nožēlojiet grēkus*” (Apok.2,5,16,21,22; 3,3); tad vēl: “*Tie nožēloja grēkus no saviem darbiem*” (Apok.16,11).

104. Tā kā pretimnākšana un atgriezenība, un no tam savstarpība, cilvēkam ir no Kunga, tad Kungs saka, ka cilvēkam būs turēt (darīt) baušļus, un nest (darīt) augļus. “*Ko jūs saucat Mani Kungs, Kungs, un nedarāt, ko Es saku?*” (Lk.6,46–49). “*Ja jūs šīs lietas zināt, svētīgi jūs esat, ja jūs tās darīsīt*” (Jņ.13,17). “*Jūs esat mani draugi, ja drīsīt, ko Es jums uzdošu*” (Jņ.15,14). “*Kas dara un māca, tas taps saukts liels debesu Valstībā*” (Mt.5,19). “*Ikvienu, kas Manus vārdus dzird un tos dara, Es pielīdzināšu prātīgam vīram*” (Mt.7,24). “*Nesiet cienīgus grēku nožēlošanas augļus*” (Mt.3,8). “*Padariet koku labu un tā augli labu*” (Mt.12,33). “*Valstība taps dota Ciltij, kas nes (dara) tās augļus*” (Mt.21,34). “*Ikviens koks, kas augļus nenes (nedara), tiek nocirsts un ugunī iemests*” (Mt.7,19); un daudzās citās, vietās. No kurām ir skaidrs, ka cilvēkam būs darīt pašam no sevis, bet no Kunga spēka, kas jāizlūdzas; un tā ir darīšana it kā no sevis.

105. Tā kā tā pretimnākšana un atgriezenība, un no tam savstarpība, ir cilvēkam no Kunga, tad cilvēkam arī jāatbild par saviem darbiem, un viņam pēc tiem tiek atmaksāts; jo Kungs saka: “*Cilvēka Dēls nāks, un atmaksās ikvienam pēc viņa darbiem*” (Mt.16,27). “*Izies tie, kas labu (dsk.) darījuši, uz dzīvības augšāmcelšanos, un kas ļaunu (dsk.) darījuši, uz tiesas augšāmcelšanos*” (Jņ.5,29). “*Viņu darbi seko viņiem līdzī*” (Apok.14,13). “*Visi tika tiesāti pēc viņu darbiem*” (Apok.20,13). “*Redzi, Es nāku, un mana alga līdz ar Mani, dot ikvienam pēc viņa darba*” (Apok.22,12). Ja cilvēkam nebūtu pretimnākšanas, tad nekādas ieskaitīšanas nebūtu.

106. Tā kā cilvēkam ir uzņemšanas un pretimnākšanas /spēja/, tad Baznīca māca, ka cilvēkam būs sevi pārbaudīt, savus grēkus Dieva priekšā apliecināt, no tiem atstāties, un jaunu dzīvi dzīvot. Ka ikviena Baznīca Kristīgajā pasaulē to māca, skaties iepriekš 3.–8.nr.

107. Ja no cilvēka /pusēs/ nebūtu uzņemšanas, un tad domāšanas it kā no viņa paša, tad nevarētu arī neko teikt par Ticību, jo arī Ticība nav no cilvēka paša. Citādi cilvēks būtu kā pelus vējā, un stāvētu kā nedzīvs, ar atvērtu muti un nolaistām rokām gaidīdams uz ieplūsmu, neko nedomādams un neko nedarīdams savas glābšanas lietās. Tajās gan nav nekā aktīva, bet ir tomēr reakcija it kā no sevis paša.

Bet tas tiks iznests vēl skaidrākā gaismā Iztirzājumos par **Enģelisko Gudrību**.

KA, JA KAS VAIRĀS NO ĻAUNUMIEM AIZ JEBKĀDA CITA IEMESLA NEKĀ TĀ, KA TIE IR GRĒKI, TAS NO TIEM NEVIS VAIRĀS, BET TIKAI DARA, KA TIE NEPARĀDĀS PASAULES PRIEKŠĀ.

108. Ir Tikumiski cilvēki, kuri Otrās Dekaloga Plāksnes baušļus tur (glabā); nekrāpj, nezaimo, neatriebjas, nepārkāpj laulību; un kuri no viņiem sevī apstiprina, ka tādas lietas ir ļaunumi, tāpēc ka tās kaitē Valstij, un tādā kārtā ir pret cilvēcības likumiem, tie veic arī labprātības godīgumu, taisnīgumu, tiklību. Bet ja viņi šo labo (dsk.) dara, un no tiem ļaunumiem vairās (bēg) tikai tāpēc, ka tie ir ļaunumi, un ne reizē arī tāpēc, ka tie ir grēki, tad viņi tomēr ir tīri dabīgi cilvēki; un pie tīri dabīgiem cilvēkiem ļaunuma sakne paliek iekšā (iedēstīta), un nav atstādīnāta; kālabad labais (dsk.), ko viņi dara, nav labais, tāpēc ka tas ir no viņiem pašiem.

10. Tikumisks dabīgs cilvēks var likties cilvēku priekšā Pasaulē gluži kā Tikumisks garīgs cilvēks, bet ne enģeļu priekšā Debesī. Enģeļu priekšā Debesī viņš parādās — ja ir labajā (dsk.) — kā no koka griezts tēls (elka tēls); un ja ir patiesībās, tad kā no marmora izcirsts tēls, kuros nav dzīvības; bet citāds parādās Tikumisks garīgs cilvēks; jo Tikumisks dabīgs cilvēks ir ārēji Tikumisks, un Tikumisks garīgs

cilvēks ir iekšēji Tikumisks; un ārējais bez iekšējā nav dzīvs (nedzīvo); tas gan dzīvo, bet ne tādu dzīvību, ko par dzīvību sauc.

110. Ļaunuma iekāres, kuras no dzimšanas veido (iztaisa) cilvēka iekšējākos /iecirkņus/, neatstādina nekas cits kā Vienīgi Kungs, jo Kungs ar ieplūsmu iedarbojas (ieplūst) no garīgā dabīgajā, bet cilvēks no sevis — no dabīgā garīgajā, un šī ieplūsma ir pret kārtību, un iekāres neiedarbojas un tās neatstādina, bet cilvēks nocietinādamies ieslēdz tās arvien ciešāk (ciešāk un ciešāk). Un tā kā mantotais ļaunais tā paliek ieslēgts, tad pēc nāves, cilvēkam par garu topot, tas pārplēš apsegus, ar ko pasaulē bija aplāts, un izlaužas kā puveši no augoņa, kurš tikai no ārienes bija aizdziedēts.

111. Ir daudz un dažādi iemesli, kas liek cilvēkam būt Tikumiskam ārējā veidā; bet ja viņš nav Tikumisks arī iekšējā veidā, tad viņš tomēr Tikumisks nav. Piemēram, ja kāds atturas no Laulības pārkāpšanas un Maucības (dsk.) aiz bailēm no pilsoniska likuma un tā soda (dsk.); aiz bailēm zaudēt labu slavu un šādējādi godu; aiz bailēm no slimībām, kas no tam var celties; aiz bailēm no sievas pārmetumiem (ķildošanās) mājās un tādējādi no dzīves nemiera; aiz bailēm no vīra vai rada atriebības; aiz trūcības vai aiz skopuma; aiz nespēka, kas cēlies vai nu no slimības, vai pārmērības, vai vecuma, vai nespējas; un pat ja atturas no tām lietām aiz kāda dabīga vai tikumiska likuma, un ne reizē arī aiz garīga likuma, tas tomēr iekšēji ir laulības pārkāpējs un maukuris, jo, neskatoties uz to, viņš tic, ka tie ļaunumi nav grēki, un tādējādi Dieva priekšā viņš tos savā garā par neatļautiem neuzskata (nepataisa), un tādā kārtā izdara tos garā, kaut arī ne ķermeniski pasaules priekšā; kāpēc pēc nāves, par garu tapdams, viņš atklāti runā tiem par labu. No tam ir skaidrs, ka vairīties (bēgt) no ļaunumiem kā kaitīgiem var arī bezdievīgais, bet ka vairīties (bēgt) no ļaunumiem kā grēkiem nevar cits kā tikai Kristietis.

112. Tamlīdzīgi ir ar visāda veida (visu sugu) zagšanu un krāpšanu; ar visāda veida slepkavību un atriebšanos; un ar visāda veida nepatiesu liecināšanu un melošanu; neviens nevar pats no šīm lietām attīrīties un šķīstīties, jo ikvienam ir iekšā bezgala /daudz/ iekāru, kuras cilvēks neredz citādi kā /kaut ko/ vienu vienkāršu, bet Kungs redz visatsevišķākās visā to savirknējumā. Ar vārdu sakot, cilvēks nevar pats sevi atdzemdināt, tas ir, izveidot sevī jaunu sirdi un jaunu garu, bet to var Vienīgi Kungs, Kurš ir Pats Reformētājs un Atdzemdinātājs. Tāpēc, ja cilvēks pats ar savu apdomību un sapratību grib sevi jaunu padarīt, tad tas ir tikai kā neglītai sejai uzlikt krāsu, vai kā ar sērgu aplipušu /ķermeņa/ zemāko daļu apziest ar ziedi.

115. Tāpēc Kungs saka Matejā: “*Aklais Farizej, šķīstī papriekš kausa un bļodas iekšpusi, lai arī to ārpusē top tīra*” (23,26). Un Jezajā: “*Mazgājieties, šķīstīties, un atstādiniet savu darbu ļaunumu no manu acu priekšas, mitējieties ļaunu darīt. Un tad, ja jūsu grēki būs bijuši kā šarlachs, tie balts kā sniegs; ja būs sarkani bijuši kā purpurs, tie būs kā vilna*” (1,16.18).

* * * * *

114. Iepriekš teiktajam jāpiemetina sekošais:

I. Ka Kristīga Labprātība ir katram uzticīga sava uzdevuma izpildīšana, jo šādā kārtā, ja viņš vairās (bēg) no ļaunumiem kā grēkiem, viņš ik dienas dara labo (dsk.) un ir pats sava lietderīga kalpošana kopējā /sabiedrības/ ķermenī; tā arī tiek kalpots kopējam un ikviena atsevišķam /labajam/.

II. Ka Pārējās lietas pie Labprātības darbiem īsteni nepieder, bet ir vai nu tās Pazīmes, vai Labdarījumi, vai Pienākumi.

*